

Bořetické LISTY

PROSINEC 2019 • Číslo 3

Vítěz v soutěži městských a vesnických zpravodajů roku 2017

Redakce Bořetických listů a zaměstnanci Obce Bořetice přejí všem svým občanům požehnané a klidné Vánoce a do nového roku hlavně zdraví a štěstí.

Kulturní kalendář roku 2020

Významné životní jubileum
Václava Petráska

Marie Michalová /
Ing. Martin Novák – Poutě do
Santiago de Compostela

Fotogalerie

Cesta Martina Nováka do Santiaga de Compostela

Cesta Martina Nováka do Santiaga de Compostela

Cesta Martina Nováka do Santiaga de Compostela

Divadlo Zvířátka a Petrovští, foto Morávkovi

IV. bořetický bazárek

Muži na zápasu s Boleradicemi, foto L. Gloza

Fotogalerie

Klub maminek s dětmi Klubko

Klub maminek s dětmi Klubko

Lampionový průvod

Lampionový průvod

Noční otevřené sklepy

Noční otevřené sklepy

Fotogalerie

Nové dodávkové vozidlo Jednotky SDH

Nové vybavení knihovny

Žehnáni polím

Závody mladých hasičů v Moravské Nové Vsi

Putování za mladým vínem

Putování za mladým vínem

Fotogalerie

Tradiční hody, foto F. Gajovský

Tradiční hody, foto F. Gajovský

Tradiční hody, foto F. Gajovský

Z běhu za bořetickým burčákem

Z běhu za bořetickým burčákem

Z běhu za bořetickým burčákem

Fotogalerie

Tréninky našich fotbalových nadějí

Turnaj v Moravském Krumlově, foto L. Gloza

Starší přípravka – zápas ve Velkých Němčicích, foto L. Gloza

Děti si nakoupily drobné dárečky domů

Dopravní výchova

Děti pekly čajové pečivo

Fotogalerie

Děti poznávaly a popisovaly různé druhy bylin

Děti připravily v MŠ rodičům čajovnu

Děti z MŠ a jejich příprava na běh za bořetickým hrozdem

Běh za bořetickým hrozdem

Exkurze dětí z MŠ ve firmě Sonnentor

Návštěva paní Ing. Ševčíkové v MŠ

Fotogalerie

Podzimní hody v MŠ

Podzimní tvoření v MŠ

Projektový den v Pekařství u Valů

Projektový den v Pekařství u Valů

Šikovné ručičky dětí z MŠ

Vinobraní v MŠ

Úvodník

Vážení spoluobčané, čtenáři Bořetických listů, dovoluji mi ohlédnout se zpět a připomenout si dění v obci od posledního vydání Bořetických listů.

I letos proběhly začátkem srpna tradiční hody. V tomto roce se organizace ujal pouze jeden stárkovský pár. Poděkování patří zejména jejich rodinám, které se rozhodly samy celou akci zorganizovat. Bořetická chasa je však stále početná a podílí se na přípravách hodů, a tak doufám, že v roce příštím se snad vrátíme k tradičnímu počtu stárků.

SSR KH požádala v srpnu první ročník Svatovavřineckých nočních otevřených sklepů. Začátkem září si myslivecké sdružení připravilo přivítání nového školního roku. Účast na této akci byla bohužel minimální z důvodu velmi špatného počasí. V měsíci říjnu se uskutečnil již 19. ročník Běhu za bořetickým burčákem a běhu Bořeticemi, začátkem listopadu pak lampiónový průvod, který se stal hojně navštěvovanou akcí. Další listopadovou akcí bylo „Putování za mladým vínem“.

V prosinci se vydařilo setkání se seniory spojené s vystoupením dětí základní i mateřské školy. Proběhl tradiční vánoční jarmark i zpívání koled pod vánočním stromem. Ve spolupráci s farností je naplánován předvánoční koncert Štěpánských koledníků. Koncem měsíce prosince se pak uskuteční „Žehnání mladého vína“.

Z investičních akcí, které probíhají, se zmíním o stavbě hasičské zbrojnice. Stavební práce by měly být dokončeny do poloviny prosince. Slavnostní otevření je naplánováno na 9. května 2020, jste všichni srdečně zváni. Odevzdali jsme všechny dokumenty, které byly požadovány od SFŽP ČR na stavbu kanalizace a ČOV, a v současné

době čekáme na schválení již vydané registrace akce a poskytnutí dotace. Jakmile obec obdrží vyrozumění, uskuteční se schůzka občanů s dodavatelem stavby, projektanty a stavebním dozorem. I když máme pro nadcházející období hodně omezené finanční prostředky, proběhne v roce 2020 akce s názvem „Protipovodňová opatření obce Bořetice“, jejíž součástí je výměna již nevyhovujícího veřejného rozhlasu v obci. Na tuto akci jsme získali dotaci od SFŽP ČR ve výši 1 414 tis. Kč. Dokončení akce se předpokládá v měsíci srpnu 2020. Pokračují přípravné práce pro zahájení výstavby inženýrských sítí v lokalitě Záhumenice-Příhon. Bylo požádáno prostřednictvím projekční kanceláře Aqua Centrum Břeclav o vydání územního rozhodnutí. Nedaří se nám zatím bohužel dokončit výkup všech pozemků pro budoucí zástavbu. V současné době je nutné ještě doložit na stavební úřad souhlasy majitelů sousedních pozemků.

Probíhá advent – období čtyř neděl před vánočními svátky. Advent býval dobou zklidnění a dobou duchovní přípravy na Vánoce. V dnešní době je to spíše období, které je spojené s řadou lidových i moderních tradic. Hospodně pečou cukroví, zdobí si své přibytky, děti otevírají adventní kalendáře, které jim připomínají, že Vánoce se blíží. Vánoční svátky ať jsou plné pohody a klidu. Do nového roku přeji hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Všem, kteří se v průběhu roku podíleli na dění v obci, velice děkuji!

František Petrásek, starosta

Poděkování

Obec Bořetice děkuje paní Františce Matulíkové z ulice Za humny u Jednoty za darování krásného vánočního stromu na sólo.

Informace z jednání zastupitelstva obce Bořetice

Zastupitelstvo obce Bořetice na svém VI. veřejném zasedání konaném dne 11. 9. 2019:

- **souhlasilo s výstavbou optické sítě** na pozemcích ve vlastnictví Obce Bořetice, schválilo znění Smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení služebnosti inženýrské sítě mezi Obcí Bořetice a společností Internet4you.cz, spol. s r. o., se sídlem Bratislavská 847/5, 691 45 Podivín, IČO: 27735184, souhlasilo s uzavřením smlouvy a pověřilo starostu podpisem,
- **schválilo znění Příkazní smlouvy na výkon činnosti koordinátora BOZP** mezi Obcí Bořetice a společností Vodohospodářský rozvoj a výstavba, a. s., se sídlem Nábřeží 4, 150 56 Praha 5, IČO: 47116901, schválilo uzavření smlouvy a pověřilo starostu podpisem,
- **schválilo znění Příkazní smlouvy o výkonu technického dozoru investora** mezi Obcí Bořetice a společností Vodohospodářský roz-

voj a výstavba, a. s., se sídlem Nábřeží 4, 150 56 Praha 5, IČO: 47116901, schválilo uzavření smlouvy a pověřilo starostu podpisem,

- **schválilo znění Smlouvy o dílo na realizaci veřejné zakázky s názvem: „Výstavba kanalizace a ČOV v obci Bořetice“** mezi Obcí Bořetice a sdružením firem ve společnosti pod názvem „Sdružení Bořetice“, se sídlem V Zahrádkách 2155/3, Předměstí, 568 02 Svitavy, (EVT Stavby s. r. o., Svitavy, IČO: 25260766 – první společník, a OHL ŽS, a. s., Brno, IČO: 46342796 – druhý společník), schválilo uzavření smlouvy a pověřilo starostu podpisem,
- **schválilo poskytnutí mimořádného příspěvku z rozpočtu Obce Bořetice Svazku obcí Modré Hory** se sídlem Náměstí 9. května 700/40, Velké Pavlovice, IČO: 75127504, ve výši 15 000 Kč,
- **schválilo poskytnutí dotace z rozpočtu Obce Bořetice Republi-ke Kraví hora, z. s.**, se sídlem 691 08 Bořetice čp. 39, ve výši

100 000 Kč, schválilo znění Smlouvy o poskytnutí dotace z rozpočtu Obce Bořetice č. VPS/01/2019/RKH, schválilo uzavření této smlouvy a pověřilo starostu podpisem,

- **schválilo poskytnutí dotace** z rozpočtu Obce Bořetice **Tenisovému klubu TK Bořetice 2012, z. s.**, se sídlem 691 08 Bořetice čp. 39, ve výši 31 000 Kč, schválilo znění Smlouvy o poskytnutí dotace z rozpočtu Obce Bořetice č. VPS/01/2019/Tenis, schválilo uzavření této smlouvy a pověřilo starostu podpisem.

Zastupitelstvo na svém VIII. veřejném zasedání konaném dne 4. 12. 2019:

- **schválilo prodej části pozemku** p. č. 1986/267, a to nově vzniklý pozemek p. č. 1986/288, o výměře 504 m²,
- **schválilo prodej části pozemku** p. č. 2484/1, a to nově vzniklý pozemek p. č. 2484/6, o výměře 33 m²,
- **schválilo přijetí dotace** od Ministerstva životního prostředí ve výši 1 413 958,70 Kč z Operačního programu Životní prostředí 2014–2020 na akci „Protipovodňová opatření obce Bořetice“,
- **schválilo žádost obce** o pořizování Změny č. 2 územního plánu Bořetice,
- **schválilo obecně závazné vyhlášky** č. 2/2019 o místním poplatku ze psů, č. 3/2019 o místním poplatku z pobytu, č. 4/2019 o místním poplatku za užívání veřejného prostranství včetně přílohy, č. 5/2019 o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů včetně přílohy,
- **schválilo výsledek výběrového řízení** na akci „Protipovodňová opatření obce Bořetice“, schválilo jako dodavatele díla firmu EM-PEMONT s. r. o. za částku 1 433 583 Kč bez DPH,

Zastupitelstvo obce Bořetice na svém mimořádném VII. veřejném konaném dne 23. 10. 2019:

- **schválilo dlouhodobý bankovní investiční úvěr na stavbu „Výstavba ČOV a kanalizace v obci Bořetice“ ve výši 70 000 000 Kč**, schválilo přijetí bankovního investičního úvěru ve výši 70 000 000 Kč od Komerční banky a. s., schválilo znění smlouvy o úvěru, schválilo uzavření smlouvy o úvěru a pověřilo starostu podpisem.

- **schválilo rozpočet Obce Bořetice na rok 2020**, částka na straně příjmů 129 783 000 Kč, financování 13 000 000 Kč, částka na straně výdajů 142 783 000 Kč,
- **schválilo uzavření Dohody** o provedení práce s panem Václavem Petráskem na funkci kronikáře pro rok 2020,
- **neschválilo poskytnutí finanční podpory** žadateli DOTYK II, o. p. s., a žadateli Diakonie ČCE – středisko BETLÉM, a to z důvodu, že v současné době se pracuje na zajištění koordinovaného, společného a jednotného financování sociálních služeb v ORP Hustopeče. Žádost o dotaci na provoz sociální služby obec doporučila žadatelům přesměrovat na sociální odbor Města Hustopeče, který bude za naši obec tuto žádost administrovat a následně i vyplácet příspěvek/dotaci.

Upozornění: jedná se o upravený výřitek z přijatých usnesení. Plnou verzi usnesení je možné nalézt na webu Bořetic www.bořetice.cz, záložka Samospráva obce/Usnesení z jednání ZO, popř. na obecním úřadu Bořetice. Ve stejné záložce naleznete i Zápis z jednání ZO.

Jiří Michna, místostarosta

Výzva občanům

V případě zaznamenání obtěžujícího zápachu v obci prosím neváhejte **ihned kontaktovat** přímo odbor životního prostředí Městského úřadu Hustopeče, který je oprávněn provést místní šetření.

Kontakt: +420 519 441 086, zivotni@hustopece.cz.

Mockrát děkujeme všem, kteří přispěli na vydávání Bořetických listů:

Paní Marie Škubicová, Velké Bílovice za 200 Kč
 Paní Marie Pazderková, Bořetice za 200 Kč
 Manželé Marie a Leopold Kalouskovi, Bořetice za 300 Kč
 Pan Jindřich Dundálek, Brno za 500 Kč
 Paní Marie Kalvodová, Žatčany za 200 Kč
 Paní Jiřina Zálešáková, Vrbice za 500 Kč
 Paní Marie Kopáčková, Nová Ves u Nového Města na Mor. za 1 000 Kč
 Rodina Petráskova a Očenášková, Bořetice za 1 000 Kč

Manželé Ivanka a Alois Horňákoví, Bořetice za 500 Kč
 LOMAX & Co s. r. o., Bořetice za 5 000 Kč
 Manželé Marie a Cyril Lebedovi, Bořetice za 1 000 Kč
 Manželé Marie a Josef Šafaříkovi, Bořetice za 500 Kč
 Paní Jiřina Kupská, Brno za 1 000 Kč
 Paní Ludmila Hasíková, Vrbice za 500 Kč
 Paní Marie Beránková, Tvarožná za 300 Kč
Všem ještě jednou mockrát děkujeme.

Zpráva o činnosti obecní knihovny

V letošním roce se podařilo, za pomoci dotace, do knihovny pořídit tři nové počítače včetně nových LCD monitorů, z nichž dva slouží pro návštěvníky knihovny, a také novou tiskárnu.

V příštím roce plánujeme celkovou rekonstrukci knihovny, společně i s vymalováním a novým moderním vybavením. Pro děti vytvoříme koutek, kde si mohou prohlížet a číst knihy.

Reportáž z knihovny můžete zhlédnout na YouTube na informačním kanálu Bořetický zpravodaj.

Na internetových stránkách knihovny www.knihovnaboretice.webk.cz najdete aktuality o knihovně, o rekonstrukci budu průběžně informovat. Plánuji také besedy s dětmi z mateřské a základní školy.

Opět jsem přivezla mnoho pěkných titulů z VF Břeclav a také máme v knihovně nově koupené knihy jak pro děti, tak dospělé.

Přijďte si vybrat nějakou pěknou knihu na dlouhé zimní večery.

Přeji všem krásné Vánoce.

Vaše knihovnice Lenka Grůzová

SWAP v Bořeticích – co si pod tím představit?

Pro jednoho zbytečnost, na kterou sedá prach. Pro jiného vytoužený kousek, který se mu přesně hodí na uvolněnou poličku nad televizí. Žijeme zavaleni věcmi, které nepotřebujeme nebo nepoužíváme, přitom ještě mohou sloužit. Nekupujme nové, ale využívejme, co už máme, a prodlužujme životnost věcí, které k nám většinou putovaly přes polovinu planety. Díky výměně neboli takzvanému SWAPu, získáte věci s příběhem, ušetříte svoji peněženku, planetu, nervy a při osobním předání možná i úsměv navíc.

Jak to funguje? Přidejte se do facebookové skupiny **SWAP Bořetice – něco za něco**, která je založena pro Bořetice a okolí, jelikož smyslem je mimo jiné chovat se ekologicky. Pokud se podaří vytvořit tady nějakou fungující komunitu, chtěli bychom do budoucna pořádat nějaké výměnné akce i v off-line prostředí, ale to je zatím s otazníkem. Přidávat můžete cokoliv, od hrnečků po babičce, přes pelech pro psa až po dupačky, ze kterých váš kojenec už vyrostl. Jeden jmenovatel by ale měl být všemu nabízenému společný – věci by měly být ČISTÉ a výrazněji NEPOŠKOZENÉ. Pokud nějaké záva-
dy mají, ale přesto si myslíte, že by mohly posloužit, je fér napsat o tom do popisku. Nechceme se zbavovat harampádí, ale toho, co

ještě může sloužit a dělat radost. Odpadky patří do kontejneru, ne na SWAP. Do popisku fotek napište ideálně: co nabízíte, v jakém jsou věci stavu, kde je pro vás reálné předání a v neposlední řadě, co by se vám hodilo na oplátku. Možností je mnoho, někdo shání konkrétní model mixéru, někoho potěší domácí med, vlašské ořechy nebo pár kousků ovoce.

Nemáte přístup na Facebook? Poproste svého potomka či vnouče, ať vám s prodejem pomohou, třeba právě vy máte doma poklad, za který vám ostatní utrhnou ruce. Těším se na vás a vaše příspěvky.

Klára Vyhňáková

Provozní doba obecního úřadu „Vánoce 2019“

Pondělí 23. 12. 2019	zavřeno
Pátek 27. 12. 2019	zavřeno
Pondělí 30. 12. 2019	zavřeno
Úterý 31. 12. 2019	zavřeno

Z činnosti Rybářského spolku

Poděkování patří obecnímu úřadu a jeho pracovníkům za skvělou spolupráci nejen při konání veřejných akcí, jako jsou rybářské závody dětské i dospělé. Těž děkujeme za poskytnuté dotace ve výši 10 000 Kč, z nichž polovina byla využita na dětské závody a polovina na údržbu rybníků.

Rybářské závody se letos velmi vydařily. Účastníci si kromě rybářského zážitku mohli pochutnat na dobrotách z naší udírny a získat mnoho věcných cen. Ty poskytli ochotní sponzoři, kterým tímto způsobem také mnohokrát děkujeme. Zejména se nám vydařily závody dětské, kterých se zúčastnilo na čtyři desítky dětí a každé z nich si odneslo nějakou odměnu. Doufáme, že v budoucích letech budeme pokračovat ve stejném trendu, nebo dokonce i v lepším.

V neposlední řadě musíme poděkovat i ZD Bořetice za zapůjčování zemědělských strojů a poskytování krmiva.

V rámci funkce rybářského spolku a jím pořádaných brigád stále probíhá údržba okolí rybníků (sečení trávy, prořezávání stromů a další opravy). V nejbližší době nás ještě čeká výsadba vrb a příprava materiálu k dalšímu zpevňování břehů. Nezanedbatelné díky tedy

patří zejména všem rybářům, kteří se podílejí na chodu a udržování našich skvostů.

Již tradičním problémem je aktivita bobrů u našich rybníků. Z jara nás trápili i vandalové, kteří poničili zpevněné břehy, což stálo naše rybáře spoustu práce navíc.

Přesto všechno se velmi těšíme zájmu dětí a jejich nadšení z lovení kapříků a budeme moc rádi, když se jich tohle nadšení udrží a vyrostou z nich další skvělí rybáři, kteří se budou zajímat.

Všechny spoluobčany tímto zveme také na vánoční jarmark, kde si u našeho stánku mohou dát výtečnou uzenou rybu a kapří hranolky.

V novém roce přejeme spoustu krásných úlovků,
Petrův zdar!

Rybářský spolek Bořetice

Kanalizace a čistírna odpadních vod – aktuální informace

Na základě četných dotazů přinášíme aktuální informace o přípravách na zahájení této rozsáhlé investiční akce. O tom, jak dlouhá byla cesta k rozhodnutí vybudovat čističku odpadních vod, jsme informovali v BL č. 1/2018.

O výstavbě se začalo uvažovat již v roce 1996. Konečné rozhodnutí zahájit přípravy a požádat o poskytnutí dotace na výstavbu padlo v roce 2015. V roce 2016 přípravy zkomplikovalo rozhodnutí SFŽP o možnosti získat dotaci pouze na výstavbu oddělené kanalizace. Bylo nutné přepracovat projektovou dokumentaci pro územní řízení. To se nám podařilo v průběhu roku 2017 a v lednu 2018 byla podána žádost o poskytnutí dotace, která byla schválena v květnu 2018. Následně byla zpracována dokumentace pro vydání stavebního povolení a uskutečnilo se výběrové řízení na zhotovitele stavby a technický dozor. Výběrové řízení pro obec zpracovala firma VIA Consult a. s. z Brna a bylo zahájeno v dubnu 2019 a v srpnu 2019 byly známy výsledky. Dodavatelem stavby se stalo „Sdružení Bořetice“ (firma EVT Stavby s. r. o. + firma OHL ŽS, a. s.). Technický dozor bude provádět firma Vodohospodářský rozvoj a výstavba a. s. Brno.

Podle zadávací dokumentace pro výběrové řízení byla stanovená cena akce na 193 mil. Kč bez DPH. Nejnižší nabídková cena byla ve výši 169 mil. Kč bez DPH, která rozhodla ve druhém kole

o vítězi výběrového řízení. V minulém volebním období se nám podařilo ušetřit téměř 20 mil. Kč. Bez takové rezervy by nebylo vůbec možné výstavbu zahájit. Ale i tak byla obec nucena požádat o poskytnutí úvěru ve výši 70 mil. Kč. Čeká nás tedy nejen spousta práce při výstavbě, ale také opravdu dlouhé období, po které budeme muset splácet úvěr. Předpokládaná doba splacení úvěru je v roce 2039. V těchto letech budou další investice značně omezené.

Všechny požadované dokumenty jsme na SFŽP ČR doložili do 31. 8. tohoto roku a v současné době čekáme na schválení již vydané registrace akce a rozhodnutí o poskytnutí dotace. Poté může být zahájena výstavba. Na začátku roku 2020 bude svolána schůzka obyvatel obce s projektanty a zástupci dodavatelských firem. Občané budou seznámeni s harmonogramem – postupem prací, a budou mít možnost se ptát na to, co je ohledně výstavby kanalizace a čistírny odpadních vod zajímavé.

František Petrásek, starosta

Kulinářské okénko

Dýňový cheesecake

Suroviny

200 g máslové dýně, oloupané a nakrájené na kostky
200 g celozrnných sušenek
60 g rozpuštěného másla
500 g tvarohu, 200 g lučiny
170 g třtinového cukru
3 vejce
půl lžice skořice, 1 lžička soli

Postup

Troubu předehřejte na 200 °C. Dýni poduste 10 minut doměkka, slijte vodu, rozmixujte a nechte vychladnout. Sušenky rozmixujte, smíchejte s máslem a upěchujte na dno dortové formy. Smíchejte tvaroh, lučinu, cukr a vejce. Přidejte dýňové pyré, skořici a sůl, promíchejte a vlijte do formy. Pečte zhruba hodinu na 140 °C.

Pohanková pomazánka

Suroviny

100 g pohanky
250 g tvarohu
česnek
petrželová nať
sůl a pepř

Postup

Uvařenou pohanku nechte vychladnout, poté vmíchejte tvaroh, prolisovaný česnek, nakrájenou petrželovou nať, sůl a trochu pepře. Natírejte nejlépe na tousty a případně ozdobte petrželkou.

Dobrou chuť!

Rubriku připravila Lenka Grůzová

Kulturní akce v roce 2020

Datum	Název akce	Místo konání	Čas	Pořádá/jí
5. 1.	Tříkrálová sbírka	obec Bořetice	10:30	Římskokatolická farnost Bořetice
10. 1.	Tříkrálový ples farnosti	KD Bořetice	20:00	Římskokatolická farnost Bořetice
18. 1.	Myslivecký ples	KD Bořetice	20:00	Myslivecký spolek Bořetice
1. 2.	Ples Modrých Hor	sokolovna Kobylí	20:00	DSO Modré Hory
2. 2.	Dětský maškarní karneval	KD Bořetice	15:00	TJ Sokol Bořetice
8. 2.	Hasičský ples	KD Bořetice	20:00	SDH Bořetice (hasiči)
15. 2.	Reprezentační ples SSR KH	KD Bořetice	20:00	Svobodná spolková republika Kraví hora
29. 2.	Krojový ples	KD Bořetice	20:00	krojovaná chasa
7. 3.	Deskové hry – Osadníci	KD Bořetice		paní Huslíková
14. 3.	Bořetická uzlovačka	KD Bořetice		SDH Bořetice (hasiči)
4. 4.	Uklidme Bořetice	obec Bořetice		SDH Bořetice, Obec Bořetice
5. 4.	Hodnocení – degustace vín	KD Bořetice		Svobodná spolková republika Kraví hora
12. 4.	Velikonoční výstava vín	KD Bořetice	9:00	Svobodná spolková republika Kraví hora
26. 4.	Pálení čarodějnic	sólo u KD + hřiště TJ Sokol	15:00	Obec Bořetice (kulturní komise), SDH
8. 5.	Přesňákový turnaj v tenise	tenisové hřiště	8:00	Tenisový oddíl
9. 5.	Mše sv. a žehnání hasičské zbrojnice	kostel, hasičská zbrojnice		SDH Bořetice, Obec Bořetice
30.–31. 5.	Den otevřených sklepů	sklepy Kraví hora	11:00	Svobodná spolková republika Kraví hora
7. 6.	Den dětí	Hřiště TJ Sokol	15:00	Obec Bořetice (kulturní komise), obecní spolky
14. 6.	Školní akademie	KD Bořetice	15:00	ZŠ a MŠ Bořetice
20. 6.	Fotbalový turnaj O pohár starosty	Hřiště TJ Sokol	14:00	TJ Sokol Bořetice
27. 6.	Letní tenisový turnaj	tenis. hřiště	8:00	Tenisový oddíl
4. 7.	Letní tenisový turnaj mistrů	tenis. hřiště	8:00	Tenisový oddíl
11. 7.	Tenisový turnaj BIG HEAD OPEN	tenis. hřiště	8:00	Tenisový oddíl
18. 7.	Tenisový družební turnaj	tenis. hřiště	8:00	Tenisový oddíl
26. 7.	Pouť ke sv. Anně	park u kostela	10:00	Farnost Bořetice
31. 7.	Ruční stavění hodové máje	sólo u KD	19:00	krojovaná chasa
1. 8.	Předhodové zpívání pod májů	sólo u KD	20:00	mužský sbor Svodničan, Obec Bořetice (kulturní komise)
2.–4. 8.	Tradiční hody	sólo u KD	celodenní	krojovaná chasa
8. 8.	Svatovavřínecké noční otevřené sklepy	sklepy Kraví hora	17:00	Svobodná spolková republika Kraví hora
5. 9.	Zábavné odpoledne pro děti k přivítání nového školního roku	myslivecká chata	15:00	Myslivecký spolek Bořetice
10. 10.	20. ročník běhu za bořetickým burčákem a běh Bořeticemi	sólo u KD	14:00	Kulturní komise, SDH Bořetice, SSR KH, Běžecký klub Hodonín
6. 11.	Lampiónový průvod	sólo u KD	17:00	SDH Bořetice
7. 11.	Putování za mladým vínem	sklepy Kraví hora	11:00	Svobodná spolková republika Kraví hora
29. 11.	Setkání se seniory	KD Bořetice	15:00	Obec Bořetice (kulturní komise)
5. 12.	Vánoční jarmark	sólo u KD	13:00	Obec Bořetice (kulturní komise)
6. 12.	Sv. Mikuláš v kostele	kostel sv. Anny	15:00	Římskokatolická farnost Bořetice
18. 12.	Žehnání mladého vína	KD Bořetice	16:00	Obec Bořetice (kulturní komise), SSR KH
20. 12.	Adventní koncert	kostel sv. Anny	17:00	Deo Gratias

Hlídat či nehlídat?

Vážení občané, jak jistě víte, obec v nedávné době využila na zkoušku služeb bezpečnostní agentury OP Security, a to konkrétně od července do září. Důvodem byly zejm. problémy s vandalismem a veřejným pořádkem na některých veřejných místech v obci (autobusová zastávka, Rasovna, dětská hřiště ve večerních a nočních hodinách, areál Kravích hor, okolí rybníků apod.).

Tři měsíce jste tak mohli potkávat hlídku, jejímž úkolem bylo zejména preventivní působení a dohled nad dodržováním veřejného pořádku (později také kontrola dodržování obecní vyhlášky o regulaci hlučných činností spočívajících v provozu plynových a jiných zvukových zařízení pro plašení špačků ve vinicích), a to čtyři hodiny v pracovním týdnu a čtyři hodiny o víkend. Harmonogram dohledu si bezpečnostní agentura plánovala buď sama tak, aby dohled probíhal v různé dny a různé denní či noční hodiny, popř. po domluvě s vedením obce.

Svou činnost v obci agentura dokumentovala formou pravidelných týdenních hlášení obci. Z nich vyplývá, že ani jednou nemusela hlídka řešit nějaký závažný prohřešek proti veřejnému pořádku, a pokud intervenovala, tak to bylo pouze formou domluvy s dotyčným. Žádný přestupek ani škodu na majetku obce za dobu působení bezpečnostní agentury nezaznamenal ani obecní úřad.

V těchto dnech a týdnech vedení obce hodnotí, zda spolupráce s bezpečnostní agenturou měla kýžený efekt a zda došlo ke zlepše-

ní v oblasti veřejného pořádku. Za tímto účelem vytvořila na svém FB profilu také možnost pro vás, občany, se k působení agentury vyjádřit, resp. hlasovat pro, či proti pokračování spolupráce s touto agenturou. Aktuálně (na začátku listopadu) se vyjádřilo 108 hlasujících (drtivá většina z nich jsou občané Bořetic) a z nich 92 (85 %) je pro pokračování spolupráce a pouze 16 (15 %) proti pokračování spolupráce. Samozřejmě, tento průzkum nemá ambici být jakousi objektivní sociologickou sondou, nicméně může nám napovědět, že naši občané vnímají působení bezpečnostní agentury v obci spíše pozitivně.

V době, kdy čtete toto vydání Bořetických listů, už sice bude průzkum uzavřen, ale vaše připomínky či náměty na zlepšení (a nejen k bezpečnostní agentuře) můžete zasílat i nadále buď přes obecní FB či e-mailem na vedení obce.

Jiří Michna, místostarosta obce

Novela zákona o místních poplatcích si vyžádá změnu obecně závazných vyhlášek

Poslanecká sněmovna schválila novelu zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, která nabude účinnosti od 1. ledna 2020. V souvislosti s tím je nutné k 1. 1. 2020 aktualizovat i obecně závazné vyhlášky obce týkající se místních poplatků.

Novelou se mj. mění obligatorní (povinné) a fakultativní (volitelné) náležitosti vyhlášek, u místního poplatku ze psů a místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů se mění definice poplatníka atd.

Výrazné změny pak nastávají u dosavadního poplatku z ubytovací kapacity. V naší obci je stanoven poplatek z ubytovací kapacity od roku 2007 ve výši 4 Kč/noc/lůžko, alternativně (od roku 2011) ročním paušálem ve výši 440 Kč za každé lůžko v zařízení. Nově je zákonem o místních poplatcích zaveden místní poplatek z pobytu, který od 1. ledna nahradí mj. výše uvedený poplatek z ubytovací kapacity. Nově již také nebude možné poplatek z pobytu stanovit paušální částkou. Sazba poplatku se bude vztahovat ke každému započatému dni pobytu, s výjimkou dne jeho počátku (který se ve výši poplatku nezohledňuje), a její výše nesmí dle zákona překročit v roce 2020 částku 21 Kč a od roku 2021 částku 50 Kč. V těchto zákonných limitech může obec stanovit vyšší sazby podle svého uvážení a nemusí ji v obecně závazné vyhlášce nijak zdůvodňovat.

Nová úprava se dotkne nejen nových poskytovatelů ubytování, ale i stávajících, již nahlášených, neboť osoby, které jsou plátcem poplatku z pobytu podle vyhlášky místním poplatku z pobytu, a poskytovaly úplatný pobyt nebo přechodné ubytování za úplatu přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky, budou dle návrhu OZV povinny splnit ohlašovací povinnost do 15 dnů ode dne nabytí její účinnosti.

Předmětem diskuze jistě bude také úprava výše poplatku, která se (jak uvádím výše) od roku 2007 nezměnila a je zřejmé, že hodnota čtyř korun před 12 lety a dnes je diametrálně odlišná.

Prameny:

časopis Veřejná správa č. 22/2019, web Ministerstva vnitra ČR (mvcr.cz), Metodický materiál č. 28 k vydání obecně závazné vyhlášky obce, kterou se stanovují místní poplatky dle právního stavu k 1. 1. 2020, OZV obce Bořetice.

Jiří Michna, místostarosta obce

CENTRUM PRO OHROŽENOU RODINU NOVĚ V HUSTOPEČÍCH

K 6. 11. začala v Hustopečích oficiálně fungovat pobočka Centra pro ohroženou rodinu organizace Ratolest Brno. Centrum pro ohroženou rodinu (dále COR) prostřednictvím práce sociální pracovníce pomáhá rodinám v tíživé životní situaci, v jejímž důsledku může hrozit až odebrání dítěte z domova do náhradní péče.

Služby COR jsou určeny pro všechny lidi žijící v Hustopečích nebo přilehlých obcích spadajících do správního obvodu ORP Hustopeče. **COR pracuje zejména s těmi rodinami, kde se rodiče potýkají s více problémy najednou,** nejčastěji v oblastech výchovy a péče o děti, hledání zaměstnání, nedostatku financí či nevyhovující bytové situace a v důsledku těchto problémů je ohrožen zdravý vývoj dítěte, hrozí odebrání dítěte mimo rodinu, nebo již dítě z rodiny odebráno bylo.

Principy COR jsou:

- bezplatnost
- rovný přístup
- dobrovolnost
- podpora vlastní aktivity
- důvěrnost.

Kdo se může na COR obracet? Rodiny nacházející se dlouhodobě v obtížné životní situaci, rodiny, které potřebují poradit s péčí a výchovou dětí nebo rodiny, nad nimiž je vykonáván dohled pracovníků Orgánu sociálně-právní ochrany dětí.

Pobočka nabízí služby, jako jsou poradenství, doprovod při jednání s institucemi, nácvik zvládnání konkrétních dovedností, nácvik chování v konkrétních situacích, navázání na další odborníky, rozvojové aktivity pro rodiče a děti atd. Tyto služby jsou poskytovány zejména terénně, tj. pracovníce pobočky navštěvuje klienty doma, doprovází je na úřady atd. V menší míře jsou služby poskytovány i ambulantně na pobočce na adrese Hybešova 1417/5, 693 01 Hustopeče.

Kontaktní informace pobočky:

RATOLEST BRNO, z.s. – Centrum pro ohroženou rodinu, pobočka Hustopeče
sociální pracovníce Mgr. Jana Schäferová

M: +420 773 426 376, E: cor@ratolest.cz

Hybešova 5, 693 01 Hustopeče

www.ratolest.cz/centrum-pro-ohrozenou-rodinu

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Projekt „Zůstat spolu – sociálně aktivizační služby v MAS
Hustopečsko“, reg. č.: CZ.03.2.65/0.0/0.0/16_047/0009 byl
finančně podpořen ze zdrojů Evropského sociálního fondu

EU, z rozpočtu ČR v rámci Operačního programu zaměstnanost. Provoz pobočky byl finančně podpořen i obcí s rozšířenou působností Hustopeče.

RATOLEST BRNO, z.s., tř. Kpt. Jaroše 7b, 602 00 Brno, www.ratolest.cz, tel.: +420 545 243 839, +420 773 826 837, e-mail: ratolest@ratolest.cz

Přidejte se. Číslo dárcovského účtu 240 026 7002 / 2010. Podpořit nás můžete také nákupem v

Společenská kronika

Vítejte mezi námi:

červen:

Klaudia Gočiková, Šarlota Švástová

září: Izabela Kacerová

listopad: Marek Novák

prosinec: Sára Procházková

Sňatek uzavřeli:

duben:

Alena Sedláčková a Ivan Švásta

květen

Michaela Košťálová a Jiří Kuchyňka

červen:

Johana Tomková a Josef Jarec

srpen:

Lucie Jurasová a Lukáš Krejčí

září:

Monika Hiklová a Jiří Trávníček
Hana Šťavíková a Marek Herůfek

Jubilanti:

Jubilanti 70 let

září: Antonín Mikulík, Vlastimil Sycha

říjen: Leopold Kalousek, Cyril Šebesta

listopad: Františka Pazderková

prosinec: Anna Šebestová

Jubilanti 75 let

září: Jaroslav Springer

prosinec: Ludmila Mikulicová

Jubilanti 80 let

září: Václav Petrásek

listopad: Václav Juras, Terezie Pazderková

prosinec: Antonín Lubal

Jubilanti 85 let

prosinec: Marie Bukovská

Jubilanti 90 let

říjen: Miloslav Jíša

listopad: Marie Lebedová

Přejeme všem hodně zdravíčka a osobní
spokojenosti.

Z našeho středu
navždy odešli:

září: Anna Komárková

říjen: Ludmila Novotná

listopad: Augustin Grůza,

Miroslav Kadlec, Arnošt Zedník

prosinec: Františka Mančíková

www.boretice.cz

kontakt na správce webu:
webboretice@seznam.cz

Válka se špačky

V období vinobraní jsme na obci zaznamenali vaše mnohé stížnosti na všechny možné druhy tzv. plašičů špačků, resp. na jejich noční provoz. Pokud byl podnět ze strany občana dostatečně konkrétní, obec se jím zabývala.

Osobně jsem několikrát týdně večer objížděl obec a snažil se hříšníky odhalit, nicméně musím z vlastní zkušenosti říct, že velmi záleží na podmínkách a terénu. Pokud je tma a např. fouká vítr, je velmi obtížné nalézt konkrétní zdroj, neboť zvuk se šíří zkresleně. Několikrát se mi stalo, že jsem slyšel děla ze „Čtvrť“ a nakonec zvuk vycházel až někde od Hantálů. Na základě vašeho podnětu pak kontrolu prováděla také bezpečnostní agentura.

Tím neúčinnějším nástrojem se ale zřejmě ukázala být osvěta. Na dodržování obecní vyhlášky o regulaci hlučných činností spouštějících v provozu plynových a jiných zvukových zařízení pro plašení špačků ve vinicích jsme upozornili v Bořetických listech, na obecním Facebooku (FB), na webu obce, v hlášení obecního rozhlasu i na našem YouTube kanálu „Bořetický zpravodaj“. Myslím, že tyto kroky byly dostatečné k tomu, aby se každý občan/vinař dozvěděl, že se děla na noc mají vypínat. A mezi námi – on by to měl vědět i bez té vyhlášky, protože v noci má být v obci prostě ticho. Tečka.

Problematika nadměrného hluku je ukotvena i v zákoně o ochraně veřejného zdraví, kde je taxativně stanovena doba pro noční klid, tj. v čase od 22 do 6 hod., a jsou zde stanoveny i limity hluku. Potěšilo mě, že někteří z vás občanů byli aktivní a že jsem se dozvídal i velmi zajímavé

náměty, jak danou situaci řešit. Je třeba si ale uvědomit několik věcí – obec může postupovat pouze v souladu s platnou legislativou, tzn. žádné radikální, kovbojské či mstitelské scénáře nejsou možné, a dále – obec není původcem nočního hluku, původcem je několik nezodpovědných vinařů, takže pokud někteří z FB komentátorů měli energii na to, aby psali mnohdy nevybíravou kritiku na obec hraničící se slušností, tak by stejnou, ne-li větší energii měli vložit do pomoci obci s identifikací těch, kteří vyhlášku porušují, protože jinak pouze tolerují stávající stav.

Někteří z vás také volají po úpravě obecní vyhlášky tak, aby všichni provozovatelé děl a zvukových zařízení měli povinnost registrace na obci se sdělením polohy zařízení. Mohla by to samozřejmě být jedna z cest, ale já osobně nejsem přesvědčen, že to je cesta správná. Přineslo by to byrokratickou zátěž nejen obci, ale i poctivým vinařům, kteří zařízení na noc vypínají, a je otázka, s jakým výsledkem. Možná bych se nejprve zamyslel nad tím, jak důsledněji vyžadovat plnění stávající úpravy. Jak již bylo napsáno výše, situace se (možná i díky osvětě) postupně zlepšovala a noční „salvy“ se výrazně omezily, což mi potvrdili i někteří občané. Pokud se obec rozhodne využívat i nadále služeb bezpečnostní agentury, bude kontrola dodržování vyhlášky, resp. nočního klidu součástí její dozorové činnosti.

Děkuji všem vinařům, kteří svá zařízení na noc vypínají, a děkuji i občanům, kteří se zajímají o dění v obci.

Jiří Michna, místostarosta obce

Bořetický zpravodaj na YouTube

Na obecním YouTube kanálu Bořetický zpravodaj můžete zhlédnout tyto reportáže z období červenec–prosinec 2019. Další pravidelně přibývají, aktuální vždy naleznete na webu obce <https://www.boretice.cz/video-zaznamy>. Video, která jsou krásnou památkou na dění v obci, pro vás připravuje naše rodačka Veronika Nováková.

Prosinec

- Mikulášskou inspekci zvládly děti na výbornou
- Jarmark přiblížil nadcházející Vánoce
- Začátek adventu patřil seniorům

Listopad

- Láska kvete v každém věku. I po devadesátce! (jubileum manželů Lebedových)
- Na bazárku s hadříky se představil bořetický SWAP
- 3 200 km za svatým Jakubem (o putování Martina Nováka do Santiaga de Compostela)
- V Bořeticích se představila letošní mladá vína
- Lampiony ozářily ulice Bořetic

Říjen

- Kam s dětmi po vyučování
- Běh za bořetickým burčákem

Září

- Vrchol vinařského roku je tu – začalo vinobraní
- O čem jednali zastupitelé
- Nefunkční rozhlas a bloudící turisté (již brzy minulost)
- Plašení špačků je ošetřeno vyhláškou

Srpen

- Vrcholí přípravy na nový školní rok
- Nová základna pomůže hasičům pomáhat
- Fotbalové tréninky dětí začaly
- Noční otevřené sklepy poprvé
- Hodové úterý a sólo osáci
- Hodové pondělí a zavádka
- Hodová neděle
- Předhodovní zpívání
- Stavění hodové máje

Červenec

- Pouť ke sv. Anně
- Big Head Open (tenisový turnaj mladých)

Budeme rádi, pokud nám napíšete na webboretice@seznam.cz, jaké téma reportáže vám chybí, o kom a o čem byste se rádi dozvěděli.

SAMI SOBĚ

Tříkrát znovu na světě

Vzpomínky na druhou světovou válku se jednoho dne rozptýlí jak ranní mlha. Nebudou zde už žádní pamětníci, kteří tu dobu prožili na vlastní kůži, zcela osobně. A tak se mi vybavily hlavně ty chvíle intenzivní hrůzy, nedlouhé, snad jen několikaminutové časové úseky, naplněné strachem o holý život. V příštím roce uplyne od konce té strašlivé války 75 let. Téměř tři generace našich občanů nepoznaly nic takového. Naštěstí. Ale já sám, tehdy student hodonínského gymnázia, kluk v pubertě, jsem se těm válečným zážitkům nevyhnul. Patřily mezi ně tři letecké nálety.

V roce 1943 nám pěknou gymnazijní budovu (z roku 1897) v Hodoníně zabrala německá armáda. Stalo se tak snad už na jaře. Od té chvíle nám nezbylo nic jiného než přejít na odpolední vyučování, a to v budově tamní obchodní akademie. Dodnes vévodí už hodně zmodernizovanému městu svými dvěma náročnými věžemi, završenými mohutnými novobaročnými báními. Můj denní režim se od toho dne radikálně změnil: jezdil jsem denně do Hodonína lokálkou v půl deváté ráno a vracel jsem se až v půl osmé večer. A protože mi vyučování začínalo až ve 12:30 hodin, našel jsem si na tu dobu předpolední útulek u starších manželů na ulici Horní Valy. Za nějakých padesát korun měsíčně mi paní Navrátilová poskytla místo na lavici u kuchyňského stolu, kde jsem si mohl v klidu a teple otevřít školní učebnice k nastudování příslušné látky nebo vytáhnout sešit a plnicím perem dopsat domácí úkol. K tomu mi obyčejně uvařila bílou cikorkovou kávu, ba někdy i polední bezmasé jídlo, polévku, brambory se zelím nebo dokonce své skvělé „patenty“ z bramborového těsta, sypané mletým mákem a práškovým cukrem. U Navrátilů bylo vždy něco k jídlu, neboť pan Navrátil byl zaměstnan v „konzumu“ (družstevním obchodě) a v poledne přicházel vždy domů s aktovkou naplněnou zakoupenými zbožím. Jakkoliv už několik let fungoval válečný přidělový systém, měl pravděpodobně jako zaměstnanec obchodu určité výhody.

Nemohu však zapomenout ještě na jednu změnu v denním programu každého válečného podzimu. Jednou týdně jsme chodili na povinnou zemědělskou brigádu do polí hodonínského státního statku. Za deštivého zářijového dne jsme sklízeli rajčata na rozlehlém blátivém poli směrem k Lužicím, jindy zas hlávkové zelí. Ale toho nezapomenutelného dne, **11. října 1944**, jsme šli sbírat brambory na písčité nivě na Pančavě. Byl poměrně pěkný slunečný den. Od školy jsme vyrazili po osmé hodině a ve dvojstupu jsme pochodovali kolem cihelen k rozlehlému lánu u lesa. Před dvanáctou hodinou jsme už končili a těžké koňské povozy odvážely brambory k uskladnění, zatímco my sami jsme šli nazpět, místní studenti ke škole a my venkovaně rovnou k nádraží. Zanedlouho přistavili „ajznbnořáci“ (železničáři) k bočnímu nástupišti náš vlak, asi pět osobních vozů, tažených parní lokomotivou, vozů převážně třetí třídy, s dřevěnými sedadly. Okna vagonů nebyla v tom pátém válečném roce už prosklena, ale jen zakryta překližkovými pláty, kterým jsme žertem říkali „sklo Nové Evropy“ (v narážce na tehdejší nacistické heslo *Alles für Neue Europe*).

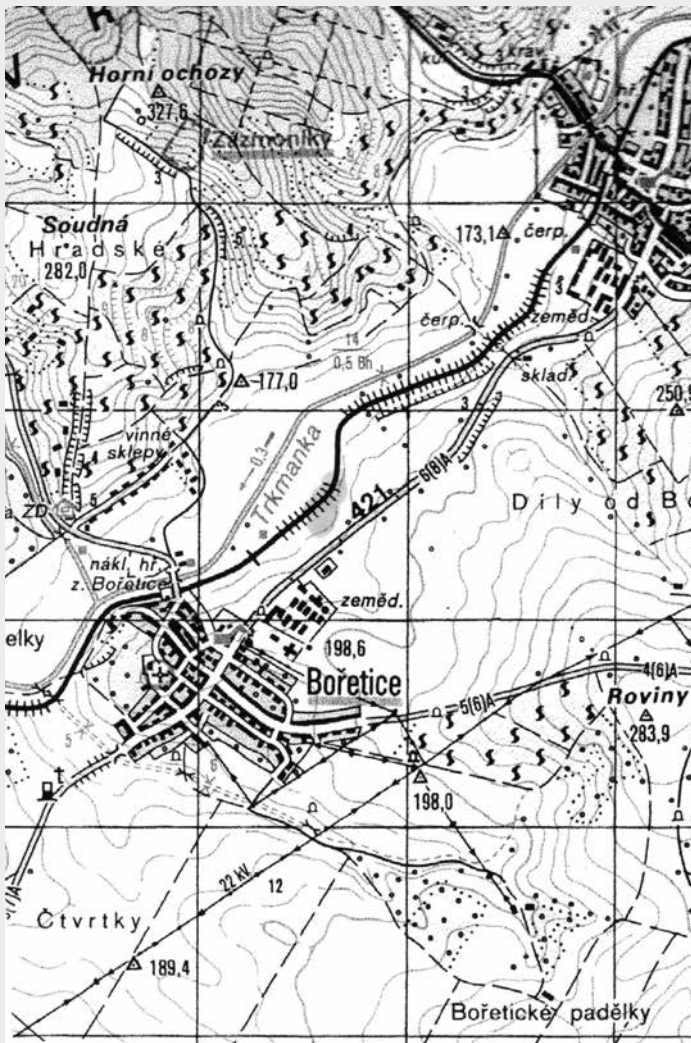
Odjezd toho vlaku byl v 13 hodin 20 minut. Seděl jsem ve druhém voze, poblíž dveří na plošinu, abych slyšel vyvolávání prů-

vodčího: *Mutenitz, Mutěnice* atd. Vytáhl jsem si z aktovky ranní noviny, které jsem si vždy kupoval po příjezdu do Hodonína v trafice u nádraží, a dal jsem se do četby – *jak se hrdinná německá armáda takticky stáhla od rumunského města Kluž*, což jsem si v duchu hned „překládal“, že Němci ustupují před Rusy už do západního Rumunska. Ale když průvodčí zavolal – *Kobels, Kobylí* – sbalil jsem noviny do aktovky a chystal se k vystupování. Avšak za malou chvíli se ozval strašlivý rachot – *ratatatata*, jakoby kladivem bušili na plechovou střechu vagonu. Vmžiku jsem se octl skrčený na špinavé podlaze, s hlavou pod dřevěnou lavicí. Pak jsem zaslechl řev leteckých motorů. Vzdálil se na chvíli a potom opět zesílil a znovu se ozvalo to zlověstné *ratatata*. Vlak zastavil a já bez váhání vyrazil ven z vagonu, hbitě jsem seběhl z kamenitého náspu trati a pádil napříč oraniskem panské nivy za dvorem, k silnici. Lokomotivě totiž došla pára z prostříleného kotle kousek před Bořeticemi. Zastavil jsem se až na kobylyské silnici. Vlak stál a z lokomotivy unikaly zbytky páry. Právě jsem prožil nálet *hloubkaře* či *kotláře*, jak se tehdy říkávalo. V tomto případě to byla americká dvoutrupá stíhačka *Lighting*, která ve střemhlavém letu páčila z obou těžkých kulometů, osazených na křídlech. Měl jsem štěstí, vyvázl jsem bez zranění. Byli tam čtyři těžce a tři lehce zranění. Já byl jen v šoku.

V následujících týdnech jsem do té naší lokálky nastupoval vždy s velkými obavami. Ale nakonec jsem jaksí sám sebe přesvědčil, že to byla jen náhoda, že angloamerické stíhačky startující k náletům na celou Říši i na Protektorát odněkud z okolí italské Bologně, mají přece stanoveny důležitější cíle a že už sem na jihomoravský venkov tak brzy nepřiletí. V listopadu jsme se v dopoledním a odpoledním vyučování s „akademiky“ střídali. Počasí bylo na podzimní období mimořádně pěkné, což spojeneckým letadlům náramně vyhovovalo. Tak bylo i **20. listopadu 1944**. Jak obvykle, pustili nám do tříd hned po třetí vyučovací hodině hlasité vysílání vídeňského rozhlasu. Začínalo pověstným tikáním hodin a hlášením: *Achtung! Achtung! Die Luftlagemeldung: Grosse feindliche Flugzeugverbände befinden sich im Raume der Wiener Neustadt... (Pozor, pozor! Hlášení o vzdušné situaci: v prostoru Vídeňského Nového Města se nacházejí velké svazy nepřátelských letadel...)*. Takovéto hlášení znamenalo pro nás automaticky začátek leteckého poplachu. Svazy angloamerických bombardérů, letící právě nad Vídeňským Novým Městem, ve směru na sever, mohly doletět do Hodonína snad za dvacet minut. A to byla doba vymezená k evakuaci budovy školy. Sbalili jsme učebnice a sešity do aktovek

a já, s Jirkou Bergren z Kobyly jsme upalovali, i toho 20. listopadu, rychle k nádraží. Po skončení leteckého poplachu obvykle přistavili k našemu nástupišti za železným mostem, náš vlak – a my mohli hned před jedenáctou odjet domů (namísto odpoledního spoje v půl druhé).

Tak se stalo i toho nezvykle slunečného listopadového dne, 20. listopadu 1944. Vyběhli jsme s Jirkou ze školy a vzali to zkratkou kolem bývalé sokolovny, parkem (což byl kdysi židovský hřbitov), rovnou k nádraží. Vstupní budova byla však uzavřena a nikdo nikde. Všichni byli asi v krytech. Proto jsme zabočili do kaštanové aleje, směrem k cukrovaru. Tam, pod bezlistými korunami stromů jsme zůstali stát. Najednou jsme zaslechli hukot letících letadel. Na modré obloze se objevily pěkně do trojic seřazené stříbrné čtyřmotorové bombardéry, kolem nichž poletovaly menší, ale rychlejší stíhačky. „Podívej, Tondo,“ říkal mi Jirka. „To jsou těžké Liberator a kolem nich létají Spitfiry.“ Opravdu, vznášely se snad ve výšce tři nebo čtyř tisíc metrů, nezdálo se však, že by nad Hodonínem jen přelétaly. Pak jsem si všiml, že za prvními třemi perutěmi letadel se objevil modravý kouř. „Co to může být?“ napadlo mi. Zanedlouho se však ozval příšerný kvílivý zvuk. Byly to bomby letící z té ohromné výšky, asi na nádraží před námi. „K zemi!“ vykřikl Jirka – a už jsme leželi na břiše na špinavém chodníku u nádražního plotu. Za nějakou sekundu zahřměl z nádraží obrovský výbuch.

Výsek z turistické mapy Břeclavska (cca rok 2005), měřítko 1 : 50 000.

Zem se pod námi zachvěla, na záda nám padala hlína s cihlovou drtí, větvičky stromů a prach. Další výbuchy, od nádraží směrem k centru města v různých vzdálenostech následovaly ve zlomku vteřiny. Jako by se nad námi otevřelo samotné peklo!

Pak nastalo hrozné ticho. Letadla se kdesi za Hodonínem otočila k návratu, ale z téže strany jako předtím přilétal mezitím už druhý svaz bombardáků, aby provedla další nálet. Využili jsme té přestávky a snažili se dostat od toho prokletého nádraží dál. Za námi byl vysoký drátěný plot soukromé zahrady. Přehodili jsme oba přes něj hbitě školní aktovky a plot přeskočili. Doběhli jsme až na břeh čtvercového zahradního jezírka či požární nádrže a tam jsme zalehli do trávy a já si dal ještě v tom zalehnutí navíc aktovku na hlavu, snad proti střepinám. A pak přišla ta druhá vlna bombardování, opět s kvílením letících bomb. Tentokrát však skoro všechny pumy spadly mimo nádraží, do města, nejbližší snad na druhém konci té „naší“ zahrady. Když ten rachot skončil, zvedli jsme se, obhlédli oblohu, očistili šaty – a pak jsme oba zase přeskočili zmíněný plot a uháněli k zadnímu železnému mostu přes železniční trať, směrem k armaturce. Vpravo jsme zahlédli krátery po bombách: jeden na místě nádražní budovy skladiště a druhý tam, kde bývala čekárna a nástupišť k naší lokálce. Žádný vlak jsme neviděli. Utíkali jsme pak lesem, kolem Červených domků, na silnici k Mutěnicím. Za námi, ve městě, vybuchovaly ještě v dlouhých intervalech, časované pumy. Byl to běh vyčerpávající, ale příliš jsme to nevnímali, protože jsme byli v šoku. Doufali jsme, že stihneme nějaký vlak k Zaječí (Saitz), a tedy domů. V Mutěnicích nám řekli, abychom to zkusili z Čejče, a to bylo dalších šest kilometrů. Naštěstí se nám podařilo narazit na ojedinělý traktor s vlečkou, který vezl nějaké pytle (s obilím?) snad do čejčského mlýna. Řidič nám dovolil, abychom si všichni (byli jsme už tři – uprchlíci z bombardovaného Hodonína) na ten náklad sedli. V těch dobách byly silnice, převážně šterkované, docela prázdné, soukromá osobní i nákladní auta byla zabavována pro armádu, stejně jako jezdecké a kočárové koně. Vlak na nádraží v Čejči opravdu čekal. Poděkovali jsme traktoristovi a usedli mlčky do vlaku. Za celou cestu po náletu jsme prohodili spolu sotva pár slov. Domů jsem přišel před šestou večer.

Už jak jsem vstoupil do dveří, matka mi vyběhla vstříc: „Gde si tak dlúho?“, „Bombardovali Hodonín,“ vyhrkl jsem ze sebe a sedl si k talíři s teplou polévkou, neboť jsem byl celý den bez jídla, chleba se škvarkovou pomazánkou nedotčený v aktovce. Padla na mě únava, šel jsem brzy do postele, ale nemohl jsem usnout. Mrtvoly ležící na okraji pumových kráterů se mi neustále vybavovaly před očima. A když jsem konečně usnul, tak kolem osmé večer u nás najednou zahřměly vzdálené výbuchy – což mě nadobro rozrušilo. Prý jsem vyskočil z postele a běžel k oknům s křikem: „Nálet, nálet!“ Maminka mě pak odvedla znovu do postele a já jsem se ve spánku tlačil ke zdi, v bláhové naději, že při bombardování ta zeď nespadne a já zůstanu naživu. Teprve ráno jsem se dověděl, že opravdu na Kopci k Pavlovicím spadlo několik leteckých pum – že si tam některý z pilotů odlehčil, vyhodil je ve volné krajině z letadla, kvůli nějaké poruše.

Následující tři dny jsem nemohl jít do školy. Bylo mi zle. Rodiče mi řekli, že mi napíší omluvenku, že mám horečku. Avšak později, snad měsíc po tom náletu zavedlo gymnázium jen „dálkovou“ výuku: jezdili jsme pouze jednou týdně do školy, nechali tam sešity s vypracovanými domácími úkoly a zapsali si zadání nových úkolů. Kdykoliv však se náš vlak blížil k Hodonínu, třepal jsem se strachem, který ještě vzrostl při pohledu na rozseknutý třípatrový

činžák u trati. Dověděl jsem se, že při tom listopadovém náletu zahynulo ve městě přes čtyři sta lidí a mnohem více bylo ještě raněných. Padaly tam pumy o váze 250 a 500 kg, některé s časovým spínačem. V neděli po náletu jsem šel v Bořeticích do kostela na mši a tam jsem v duchu děkoval Bohu, že jsem zůstal naživu a opět jsem Ho prosil, abych už nic takového nemusel zažít.

V Hodoníně jsem získal ve škole nového kamaráda – Jindru Sedláře. Bylo to tak: náš třídní, profesor latiny Kolář zvaný *Pumec*, nám nařídil, že při vyhlášení leteckého poplachu máme, my přespolní, jít k těm spolužákům, kteří mají doma řádný sklep nebo někde poblíž veřejný letecký úkryt. A Jindra, syn známého hodonínského stavitele, s patrovým, dobře podsklepeným domem na Měšťanské ulici, si mě vybral jako pravidelného hosta v domě při každém leteckém poplachu. Býval jsem tam docela často, po každé když jsem přijel do školy – nejprve každodenně a v zimě na přelomu let 1944 až 1945 jednou za týden. My jsme to nazývali *uhelnými prázdninami*, protože škola neměla dost uhlí na každodenní vytápění budovy. Když bylo pěkně, hrávali jsme s Jindrou a Lubošem Habrdou minikopanou či házenou na rozsáhlém dvoře jejich domu nebo na řidiče v jejich hnědém osobním automobilu, pěkné Pragovce z konce 30. let, nuceně zaparkované až do konce války v garáži. Bylo mi tam dobře. Lichotilo mi, že celá Sedlářova rodina mně důvěřovala a při dlouhém čekání na zvuk sirén, ohlašujících konec leteckého poplachu, přede mnou klidně pouštěli v jejich rozlehlém sklepě z přineseného rádia Londýn, ohlašující se dost hlasitě bimbáním Big Benu. Ani jsem si v tom stresu příliš neuvědomoval nebezpečnost toho počínání. (Mladším čtenářům bych měl vyložit, že za války byly ve všech obcích pořízeny soupisy radiopřijímačů a při tom na každém rádiu byl upevněn papírový kroužek s dvojjazyčným upozorněním, že poslouchání cizího rozhlasu se přísně trestá.) Pokud bylo v těch zimních měsících jasno, nezůstávali jsme v Sedlářově sklepě. Vydali jsme se za město, kde Sedlářovi měli zahradu s ovocnými stromy a keři a také s chatou, ve které jsme se usadili na lavicích u stolu, popíjeli čaj a povídali si o blížícím se konci války. Letecké poplachy, vyhlášené několika sirénami po celém městě, se protahovaly až na několik, hodin.

S příchodem jara se východní fronta, s Rudou armádou a místy i s jejími čerstvými spojenci, Rumuny, ozývala temným duněním dělostřelby ze západního Slovenska a severního Rakouska. Do školy (byl jsem už v tercii) jsme přestali jezdit. Asi už koncem března nám nařídil ředitel gymnázia „jarní prázdniny“. Někdy kolem 7. dubna byla naše vesnice v tichosti zaplněna zásobovacími a technickými oddíly ustupujícího Wehrmachtu. Zásobovací trény s potravinami, nákladňáky s naftovými cisternami i vozy s municí skryli do stodol za humny. Na krajní Záhumenici, hned vedle Žeravíkova domu, si Němci postavili polní kuchyň. Kolem ní se pohybovali vojáci většího staršího věku. Dal jsem se s nimi do řeči a zjistil jsem, že jsou mezi nimi i Rakušané, otcové rodin, jejichž největším přáním bylo: aby tahle válka už brzy skončila a oni se mohli zdraví vrátit domů. Všiml jsem si, že jeden z nich měl na své hrudi pověšenu bronzovou medaili s nápisem KRYM 1941. Řekl jsem si: „*Tak čtyři roky už jenom ustupujete!*“ Ale nahlas jsem to neřekl. Chovali se k nám slušně.

12. dubna, ve čtvrtek, jsem šel ráno do kostela a po mši jsem se od Olina Sadílka dozvěděl, že padl Hodonín a také že umřel americký prezident Roosevelt. Toho dne navečer se někteří Boře-

tičané stěhovali s peřinami v ranci a s taškami plnými potravin, do svých polních úkrytů, které si nedávno vykopali někde pod mezí, anebo do svého sklepa *pod Kravíhorama*. Kanonáda se ozývala snad od Bílovic a od Čekovic – neklamné znamení, že fronta se blíží. V pátek, 13. dubna, můj otec nedbal na blížící se kanonádu a odvezl bedny s réвовými *kořenáči* do sklepa *pod Kravíhory*, aby je měl po ruce k výsadbě nového vinohradu na připravené parcele poblíž starostova sklepa. V sobotu, **14. dubna 1945** ráno šli oba rodiče s mým mladším bratrem Jarou sázet tu vinici do Kravíhory. Můj starší bratr Jožka šel s ostatními mladými muži povinně *kopat zákopy*, přesněji řečeno, protitankové příkopy k pavlovické silnici. Moje čtyřadvacetiletá sestra Mařka a já jsme zůstali doma. Sestra vařila oběd, který jsem měl pak zanést našim do té Kravíhory.

Před dvanáctou hodinou byla sestra hotova, nalila na oba talíře polévku a dali jsme se do jídla. Náš jídelní stůl stál, jak obvykle, při stěně mezi okny. A vtom najednou zarachotily těžké kulometry ruských letadel: *ratatataratata*, přímo proti našim oknům, od východu. Vmžiku jsem byl na zemi pod stolem, a když se letadla (nevím, kolik jich bylo) vzdálila, aby po otočce někde za kostelem mohla ten nálet na Bořetice zopakovat, vyskočili jsme oba a vrhli se do naší temné síně, bez oken a tam jsme se skrčili u staré dřevěné *halmary* (skříň). Letadla se přehnala, se střelbou a výbuchy malých pum nad stodolami i domy za humny – a bylo ticho. „*Musíme pryč!*“ řekla Mařka a nabalila do koženkové tašky půl pecnu chleba a zavařovací sklenici s vepřovým sádlem a kuchyňský nůž. Já chtěl vzít s sebou našeho strakatého psa Rigu, ale nemohl jsem vylákat ven zpod postele, kam ve strachu zalezl. Když se mi to podařilo, hledal jsem po domě kus *špagátu* (provázku) na vodítka. Našel jsem však jen otcovu modrou zástěru se šňůrkami. Sroloval jsem zástěru a získal jsem asi dvoumetrový provaz, jehož jeden konec jsem uvázal Rigovi kolem krku jako obojek. A vyrazili jsme z domu. Lubalova a Šumberáková stodola byly jen málo poškozené střelbou, ale stodola Barty Jurasu hořela vysokým plamenem. Asi tam Němci měli naftu nebo municí, pomyslel jsem si, když jsme v té podivné trojici utíkali chodníčkem podél Járku a čísi Záhumenicemi dolů k Příhону. Všude byl ještě klid – Němci i Bořetičané byli snad ještě od náletu schovaní. Došli jsme až k vysoké mezi pod Záhumenicemi a našli jsme v ní, u akátového křoví, vykopaný kryt Slávka Grůzy (otcova bratrance). Tam jsme se měli podle dohody před frontou schovat. A tak se i stalo – jak jsem to konečně už popsal v roce 2015, ve 2. čísle Bořetických listů.

Domů do naší chalupy jsme se všichni vrátili až ve středu 18. dubna. Všichni jsme nesli po ranci na zádech. V nich byly peřiny, teplé oblečení a potraviny, co jsme nedojedli. Otec kromě toho vedl domů naši krávu Minku, která přečkala fronta v *presúzu* kmotra Janoška. Doma ji zavedl do chléva, uvázal u *hrantu* (žlabu) a šel jí donést z *hůry* suché jeteliny. Najednou slyším jeho hlas: „*Á, to se podívejme! Pěkná bombička.*“ Tam, zrovna nad síní, kde jsme se s Mařkou při náletu v sobotu schovávali, ležena nevybuchlá protipěchotní ruská bomba. Proletěla střechní krytinou a spadla měkce, bez nárazu. Kdyby ji byl ten letec shodil o desetinu vteřiny dřív, byla by narazila na trámek krovu a vybuchla. Tak jsem mohl, milí čtenáři, během posledního půlroku války už přijít potřetí o život... Že jsem hned třikrát v takových situacích bez úhony přežil, nebyla jen náhoda.

PhDr. Antonín Grůza

Každý má nějaké příjmení

Mnozí z nás se jistě už někdy zamysleli nad svým příjmením. Naše první, křestní či osobní, jméno si lehce vysvětlíme. Petr, Pavel nebo Jan jsou jména po křesťanských světcích, podobně jako u žen Anna, Ludmila či Markéta. Dnes, ve svobodném státě vám však nikdo nezakáže, abyste dítěti dali jméno třeba jen po nějaké populární postavě – například Přemysl, Dalibor nebo Harry, u dívenky Světlana, Zlatuška nebo Jasmína. S tím druhým jménem, které máme po rodičích, obvykle po otci nebo po matce, je to složitější. V tomto případě nám do jisté míry pomůže jejich původ vysvětlit historiografie a etymologie.

Až do 16. století (do vlády císaře Rudolfa II., 1576–1611) se obyčejní lidé označovali pouze křestním jménem a to bylo dostatečné, protože vesnice, kde jako poddaní nějaké vrchnosti žili, byly docela malé a oni se navzájem rozlišovali velikostí svého gruntu nebo druhem řemesla a podobně. Příklady: *rychtář Jan*, *půlláník Jan*, *chalupník Jan* a *kovář Jan*, *všichni z Bořetic* (vymyšlený příklad).

V 15. století, když po válkách husitských okolní i naše vesnice vzrostly, začalo se uveřejňovat rozlišení, i další „identifikační znaky“ užívat nastálo, a o sto let později i písemně, v urbářích, gruntovních i matrikách. První příjmení vznikala patrně z **křestních** jmen. Příklad: když otec Jan, majitel půllánového statku, měl syna, začali sousedé tomu synkovi ještě v dětských letech říkat například *Janošek*. To je ovšem zdobně jména staršího syna, který se jmenoval *Janoš*. Na Slovensku to říkali *Janošík* a v Čechách zase *Janoušek*. Dalším příkladem může být v Bořeticích obvyklý *Jurás*, což je odvozeno od křestního jména *Jiří*, *Jura*, a má v jiných krajích obdoby, jako *Jurásek* nebo *Jurášek*. Další příjmení jsou odvozena od křestního jména *Petr* – *Petras* (*Petráš*), *Petrásek*; *Michal* – *Michna* – *Michálek*; *Šebestián* – *Šebesta*, *Benedikt* – *Beneš* – *Benda* – *Beníček* atd.

Další příjmení vyplynula z **povolání** dotyčného. To by se v Bořeticích týkalo předků těchto dřívějších obyvatel: *Kadlec* (původně *Tkadlec*), *Kovář*, *Pláteník*, *Provazník*, *Blanář* (kožišník, staročesky *blána* = kůže). *Šafařík*, syn šafaře. Mohou být ovšem taky německého původu: *Drucker* (tiskař, lidově *Truk*), *Maršálek* (ze staroněmeckého *Marsscholck* – podkoní). *Fišar* (*Fischer* – rybář), *Bauer* (rolník), *Surman* (upomíná na německé *Fuhrmann* – vozka; švabachem napsané malé *f* se omylem přečetlo jako *s*) nebo také maďarského původu: *Hajda* (*hajduk* – dráb).

Některá příjmení jsou ovšem odvozena od **místních jmen** a dokládají tedy, odkud mohl předek dotyčného bořetického občana pocházet: *Žďárský* (Žďár nad Sázavou, kde byl od 13. století cisterciácký klášter, který vlastnil vinohrady ve Velkých Pavlovicích), *Damborský* (Dambořice na Kyjovsku), *Popovský* (Popovice – jenže jenom na Moravě je osmero Popovic – u Ivančic, u Přerova, u Mor. Budějovic, u Znojma, u Židlochovic, u Uh. Hradiště, u Kroměříže, a u Libavé; tu by pomohl náhled do starých matrik), *Hlavňovský* (ale existuje jen Hlavnice u Opavy!), *Bystřický* (také Bystřic je na Moravě a ve Slezsku celkem sedm – nejbližší je asi u Uherského Brodu). Záhadou zůstává např. *Šumberák* (tu se nabízí pouze město Šumperk, kdysi Schönberg, na severní Moravě), ale

koncovka *-ák* ukazuje na původ jména přímo v našem kraji, neboť říkáme *Kobylí* – *Kobylák*, *Pavlovice* – *Pavlovčák*. Otázkou se jeví i *Šťastný* (to jméno není asi odvozeno od stálé vlastnosti určitého člověka, ale spíše od křestního jména *Felix*, latinského původu, které se právě v 16. století psávalo u nás někdy v českém překladu, tj. *Šťastný*).

Na skrovné pozůstatky německy mluvících obyvatel, snad na habány čili novokřtěnce, odkazují možná příjmení, jako *Kacr* (původně *Kätzer*, *kacíř*, *jinověrec*) nebo *Šlançar*, původně pravděpodobně *Schwanzer* – *něco jako Čert* či *Odpadlík* – to bývalo u habánů obvyklá přezdívka pro ty, kteří se stali katolíky a směli na Moravě i po roce 1622 zůstat). Z němčiny, ale neznámého původu, jsou jména jako *Frolich* (*frölich* – *radostný*) nebo *Friedrich* (*Friedrich* – *Vilém*). Příjmení všech bořetických občanů pro nedostatek místa v tomto článku neuvedu, avšak přesto bych rád upozornil na celou řádku jmen ryze českých, o nichž se říká, že jsou původu hanáckého a jejichž znění je utvořeno slovesným tvarem, tzv. **příčestím minulým činným**: *Hrabal*, *Česal*, *Lubal*, *Koukal*, *Otáhal*. Můžeme ještě dodat, že v roce 1673 je v naší vesnici doložen držitel celolánového gruntu – *Pavel Vrzal*. Tedy člověk jména podobně „aktivního“. Je možné, že právě takoví lidé se přistěhovali na pozvání hraběte z Oppersdorfu po třicetileté válce do Bořetic, více než ze tří čtvrtin zpustlých, z lidnatějších krajů, ze střední Moravy nebo ze středních Čech. Nevím, jestli se mi podaří najít k tomu písemný záznam v podivínských matrikách.

Uzavřel bych svoji úvahu o bořetických příjmeních konstatováním, že zde existuje nebo za mých mladých let existovalo ještě mnoho dalších příjmení, která bychom mohli ještě vyložit. Mám na mysli třeba příjmení *Hasík*, *Novák*, *Mlýnský*, *Šťavík*, *Žeravík*, ale také *Babáček*, *Lebeda*, *Lacina*, *Pazderka*, *Komosný*, *Hycl*, *Poděšť* a taky moje vlastní příjmení – *Grůza*. Snad se k objasnění těchto, případně dalších příjmení dostanu ještě v jarním čísle BL roku 2020.

PhDr. Antonín Grůza

Prameny:

HOLUB, Josef, LYER, Stanislav. *Stručný etymologický slovník jazyka českého*. Praha 1978.

HOSÁK, Ladislav. *Historický místopis Moravy a Slezska v letech 1848–1968*. Ostrava 1969

O betlémech a koledách

Betlémy (s malým b) a koledy patřily odedávna k nesporným symbolům lidových Vánoc. Nazdobený stromek (smrček nebo jedlička) k nim přibyl až v 19. století jako symbol třetí a v dnešní době často jediný.

A zatímco v koledách i na betlémech se mnohdy až dojemným způsobem oslavuje podstata vánočních svátků, totiž Narození Páně, vánoční stromek (s dárky na něm i pod ním) připomíná pouze lidskou štědrost. Tak jsme viděli za komunistické totality, jak mezi malé pionýry přicházel kolem Vánoc nebo až na Nový rok *Děda Mráz* a naděloval jim u *jolky* (vyzdobeného stromku) dárečky a vybízel je, aby mu zazpívali buď *Purpura na plotně, / tiše a ochotně voní*, nebo dokonce píseň o něm samotném, jehož postava se k nám lecky i po sametové revoluci vrací, a to v podobě skoro stejné, ale se jménem Santa Klaus. S betlémem (plastickým vyobrazením příběhu Svaté noci, s Ježíškem v jesličkách, P. Marií, sv. Josefem, klanějícími se pastýři atd.) se mohly děti tehdy v naší zemi setkávat jen v katolických kostelech a zpěv starodávných koled o malém Ježíškovi a podobně, mohly slyšet jen doma nebo opět v kostele.

A přece se nepodařilo komunistům, ani současným ateistům, tu starou tradici zničit. Zpívalo se i nadále v rodinách u rozsvíceného vánočního stromku o Štědrém večeru. Malé děti mívají koledy v oblíbení, protože se v nich zpívalo o Dítěti: *Jak jsi krásně, Jezulátko, / vprostřed bídy pacholátko, / před tebou padáme, / dary své skládáme...* A dál, jak víte, se zpívá o darech, které mu přinesli pastýři, pasoucí svá stáda nedaleko místa, kde se Ježíšek narodil. A jiná koleda to vypráví ještě přesněji: *Pásli ovce Valaši / při betlémské salaši... Anděl se jim ukázal, / do Betléma jim kázal...* U těch starodávných písní není většinou znám jejich autor, a tím se podobají písním lidovým. Tu podobnost potvrzuje i jejich prostý text: *Já bych rád k Betlému, / k Ježíšku malému, / mám doma křepelíčku / a pěknou žežuličku, / ty mu odvedu...* V těch písních je plno radosti z Kristova Narození. Některé mají formu aktuálních zpráv, jako přechoasto zpívaná *Nesem vám noviny, poslouvejte, / z betlémské krajiny, pozor dejte. / Slyšte je pilně a neomylně, rozjímejte...* Také v sobě nezapře staletý původ.

A dále vzpomínám na Štědré večery z mého, ještě předválečného dětství: ještě před večeří jsme se postavili kolem stolu a rodiče zanotovali a my čtyři se přidali a všichni zazpívali – *Narodil se Kristus Pán, veselme se, / z růže kvítek vykvet nám, radujme se...* Zazpívali jsme obvykle jen dvě sloky a pak jsme se pustili do jídla. Býval jsem vyhladovělý, stejně jako můj bráška Jareček, protože jsme o Štědrém dnu poctivě drživali půst. Ale když jsme pak po večeří vyrazili spolu na koledu, k Sadílkům a k Janíkovi (Petráskovi), zpívali jsme nesmělým hlasem *Dej Bůh štěstí tomu domu, / my zpíváme Pánu Bohu / malému Děťátku, Kristu Jezulátku, / dnes v Betlémě narozenému. / On rozdává štědrovníčky, jabka, hrušky a troničky. / Za naše zpívání, za koledování, dej vám Pán Bůh své požehnání.* V této starobylé koledě je také doporučení, co má koledník obdržet – buď koláč (štědrovník), nebo jablko či hrušku, nebo nakonec aspoň třikrejcarovou minci (troník, původně trojník). Takové mince a také *šestka* (= šestikrejcar) existovaly ve staré rakouské měně v 18. století. Je to tedy svědectví o stáří té koledy.

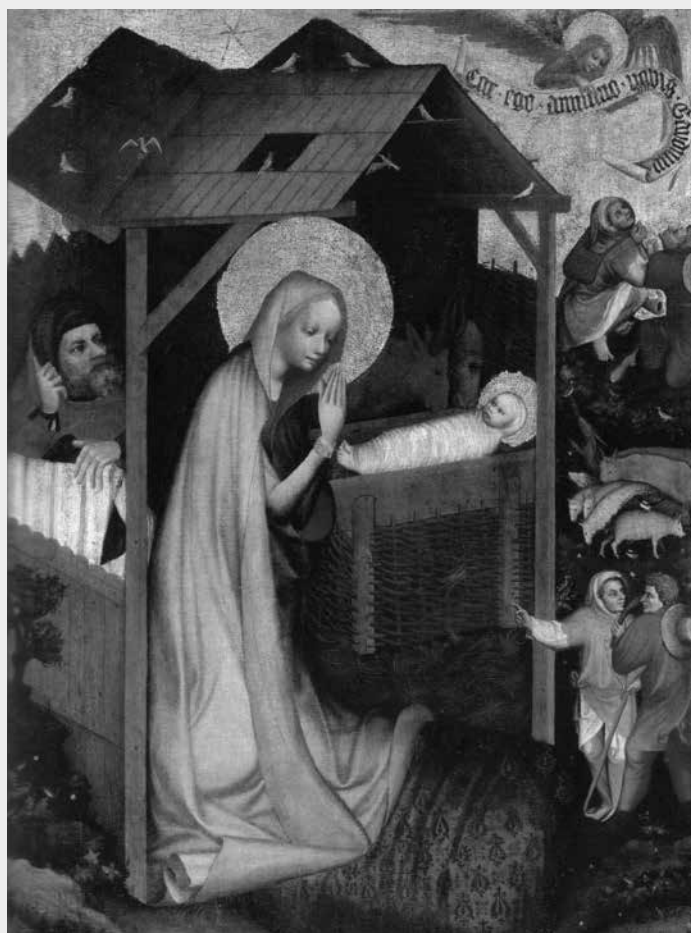
My s Jarou jsme si připadali důležití, ba docela dospělí, že jsme mohli jít na koledu už o Štědrém večeru, za tmy. I když se nám trochu třásla kolena. Menší děti, dvou- až čtyřleté, chodívaly totiž koledovat až na Štěpána (26. prosince), a to v doprovodu tatínka

nebo staršího bratra. Musely se ovšem naučit aspoň říkanku: *Koleda, koleda, Štěpáne, / co to neseš ve džbáně, / nesu, nesu koledu, / upadl jsem na ledu, / psi se ke mně sběhli, / koledu mi snědli...*

Dalo by se o koledách říci ještě leccos. Kromě lidových vánočních zpěvů máme i koledy umělé, autorské – jako je *Tichá noc, svatá noc, všechno spí u jesli...* (z německého originálu, *Stille Nacht, heilige Nacht, alles schläft einsam wacht...*) a jiné, modernější.

Když už jste jejich dlouhý text zapomněli, kupte si céděčko s nadsupisem *Moravské koledy* nebo *České vánoční koledy* a přehrajte si je. Uslyšíte, jak jsou ty zpěvy dětských sborů, s jednoduchým instrumentálním doprovodem, působivé. Některé mají formu ukolébavky: *Hajej, nynej, synku milej, ty malé pacholátko, Kriste Jezulátko...* Zkuste si je však zazpívat sami, i bez doprovodu, dříve než rozbalíte dárky, a zamilujete si je docela.

Skoro žádná koleda se neobejde bez zmínky o Ježíšově rodném městě – Betlémě. V dětských letech jsme si představovali Betlém asi tak, jak ho znázornil neznámý malíř na pozadí *betléma* bořetického kostela,

Reprodukována fotografie gotické deskové malby Mistra třeboňského oltáře (z františkánského kostela v Třeboni), asi z roku 1370.

kteřý býval vždy už ve Štědrý den odpoledne pohotově nainstalován na menze bočního oltáře Panny Marie Lurdské. Nic podstatného tam nechybělo. Na pozadí byly namalovány, jakoby na návrší, bílé domky městečka, nad nímž, v hlubinách noční oblohy, tkvěla zářivá hvězda s ohonem na způsob komety, která později dovedla k Ježíškovy ty tři tajuplné krále či mudrce od východu, aby se mu mohli poklonit a dát mu ty zvláštní dary – zlato, kadidlo a myrhu. Ale to bych předbíhal. Nad tím chlévem či salaší tam poletoval anděl s nápisovou páskou, kde stálo napsáno: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle*. Jádro každého betlému představují však barevné, dřevěné nebo jen sádrové postavičky Panny Marie a svatého Josefa u jesliček s Ježíškem. A za nimi tam byly dvě zvířecí figurky – osel a vůl, kteří prý Ježíška svým dechem zahřívají. A před chlévem už klečeli pastýři nebo jejich ženy a děti – přinášející tomu Jezulátku malého beránka či bandasku s mlékem nebo kus bílého plátna na pleny. Byly tam také postavičky muzikantů, co mu hráli na housličky nebo na píšťalky či na dudy a zpívali k tomu koledy. Tam, na kostelním betlémě, to bylo ovšem bez zvuku i bez pohybu. Jedině v popředí vpravo seděl andílek s otvorem pro mince na klíně, a když jste hodili aspoň dvacetník, uklonil se. Měl pohyblivou hlavičku. To víte, my děti jsme to chtěli zkoušet stále znovu, ale na menší, pěti- nebo desetihalérovou minci andílek nereagoval.

Jakési zobrazení Betléma, alespoň v papírové podobě, jsme si za levný peníz obstarali i domů. Někdy v polovině 30. let donesl můj starší bratr Jožka domů tužší papír formátu A3, s barevnými obrázky jednotlivých figurek klasického betléma, k vystřihování. Postavičky byly namalovány a barevně vytištěny pouze jednostranně. Jožka je pečlivě vystříhl i s opěrnou patkou a nalepil na karton v takovém rozestavení, jak je znal z kostelního betléma. Pak donesl od *Járku* za humny kusy zeleného mechu, a ten rozložil kolem postav pastýřů a muzikantů, jakoby přicházeli z pastviny dosud (v prosinci) zelené. Vánoční stromček jsme si obstarali poprvé v roce 1936, ale již o rok dříve jsme měli na vánočním stole doma zmíněný betlém, který nám posloužil pak i v dalších dvou letech. Po ročním skladování kdesi na *almáře* v síni ho Jožka opět opravil, doplnil novým mechem – a hned tu byla vánoční atmosféra! A k tomu přispěl pak ještě i náš „sborový“ zpěv koled...

Teprve na stará kolena, v květnu 2011, jsem se (já s manželkou) vypravil na osmidenní zájezd do *Svaté země* a při tom do Betléma. Dnes je to město nevelké, asi jako Hodonín, s mnoha paneláky, s velkou islámskou mešitou a minaretem, z něhož se od pěti hodin ráno ozývá muezínovo arabské volání s výzvou k modlitbě. Bydleli jsme v tamním křesťanském hotelu, ale ten hlas zesílený amplionem, nás

také probudil. Nic zvláštního – Betlém se totiž nachází v palestinské samosprávné části Svaté země, jejíž občané jsou povětšinou mohamedáni. Toto město žije však především z peněz milionů křesťanských turistů, kteří chtějí na vlastní oči spatřit místo Kristova narození. Říká se, že Vánoce se v něm slaví celý rok. My jsme se také, v horkém květnovém dopoledni, vypravili k nejvýznamnější stavební a vůbec kulturní památce celé země – k chrámu Narození Páně, který tam dal postavit už římský císař Konstantin, zvaný Veliký, okolo roku 323. Stavba, vybudovaná ve formě raně křesťanské baziliky nad jeskyní Narození, byla doplňována a upravována v 6. století byzantským císařem Justinianem I. a pak za vlády křižáků, ve 12. a 13. století, přístavbou dalších chrámů a kaplí, takže teď tvoří složitý architektonický konglomerát, který je ovšem bez věže. Po dlouhá staletí jej spravují mniši františkánského řádu. A byl to právě svatý František z Assisi (1182–1226), který se zasloužil o uctívání Ježíška v jeslích a o velkolepou obnovu poutí do Betléma. Ten je vzdálen jen asi osm kilometrů od Jeruzaléma, mezi nimi však stojí mohutná betonová pohraniční zeď. Stát Izrael se tak brání neustálým útokům muslimských teroristů.

Svatá země je už celá desetiletí rozdělena mezi Izraelce, Židy, kteří sem přišli poprvé už ve starověku, do *země zaslíbené jim Hospodinem*, zatímco muslimští Arabové, v současnosti obyvající její zbývající části, sem vpadli až v 7. století po Kristu. A my, křesťané, máme tam svá nejvýznamnější poutní místa – Betlém na území Palestinců a Jeruzalém (s chrámem Božího Hrobu) na půdě izraelské. Je sice pravda, že křesťané představují v betlémském regionu stále slábnoucí menšinu obyvatelstva, avšak křesťanským turistům z evropských zemí, z Austrálie a Spojených států nikdo nebrání v příjezdu, takže uvnitř chrámu Božího Narození je neustálá tlačence, až to brání člověku v soustředění, meditaci nebo modlitbě. A navíc, zvenku, ze sousedícího bazaru, sem doléhá lomoz a křik arabských prodejců.

Autentičnost místa, kde se před dvěma tisíciletími odehrála největší událost v dějinách lidstva, je tím přece jen oslabena, takže se člověku zastesklo po našich Štědrých večerech s koledami a vyřezávanými nebo vystřihovanými betlémy. Je to vlastně nostalgie po našem, ještě bezstarostném dětství, po těch několika letech předškolního věku, kdy jsme se těšili na Vánoce, hlavně na Štědrý večer, kdy si opět zazpíváme ty starodávné koledy a vystavíme v prohřáté světnici vystřihovaný papírový betlém. Bývali jsme šťastni i bez kupy drahých dárků, ba i bez vánočního stromku s čokoládovou kolekcí a rozsvícenými svíčkami.

PhDr. Antonín Grůza

Rackové

Oldřich Damborský (2011)

Nad jizvami oraniska kroužili rackové
a vytrhávali žízaly a červy z rány pole,
a zatím pospávalo zlaté zrní ve stodole
nebe nad Pálavou bylo sladce nachové.

A ty, básníku, meleš to zrno slov v mlýnici
nedostižného neuchopitelného času
a chceš popsat krásu havraních vlasů,
zatímco na tebe berou sukovitou palici.

Plevy falešných slov jsou odváty větrem,
však, kdo posoudí, která jsou ta pravá zrna?
Ty, lásko, dovedeš být něžná i jako reť jadrná,
nad jizvami oraniska rackové skončili s létem.

Podzimní karty

Oldřich Damborský (1986)

Padá bílý mlžný list na Kraví hory,
sesbírané hrozny ve hnány do obry
dubových dobráckých kádí ve sklepě,
vítr se prohání mezi frejdy sverpě.

Perla modrého portugalu ti zůstala na rtu,
Podzim vynesl na světlo divokou kartu.
Ta karta je melancholie a brzké stmívání,
však ty máš v rukávu skleněnku na hrani.

Skleněnka veselých hovorů pod kvelbem,
ochutnání mladého vína i ticho velebné,
jež otřesou tvou vinařskou citlivou duší,
náhle zazvoní poslední rosa pod moruší.

Sto let od bojů za Slovensko

Málem bych zapomněl ještě na jednu kulatou výročí. V roce 1919, právě před sto lety, bojovali čeští vojáci, tedy už po vzniku Československé republiky, proti bolševickým Maďarům za svobodu a demokracii na „našem“ Slovensku.

Byli mezi nimi i Bořetičané, konkrétně například můj otec, Josef Grůza (1893–1964). O jeho minulost jsem se zajímal hned od malička, soustavněji však až jsem se naučil číst. Jako žák bořetické obecné školy (od 1. září 1937) jsem býval dychtivým čtenářem dobrodružných knih a cestopisů, které jsem si půjčoval každý týden ve zdejší obecní knihovně. Ta se nacházela pod správou paní učitelky Topolánkové v přízemí *staré školy*. Byl jsem tak vášnivým čtenářem, že mě moje matka musila od četby doslova odhánět, zvláště večer, při skrovném svitu petrolejové lampy („*Nekaz si oči a di už spat!*“). Mně však nestačila obecní knihovna – hledal jsem něco dalšího ke čtení i doma. Jednou jsem objevil v příhrádce naší jediné skříně, halmary, malou knížečku, jakousi legitimaci v zelených deskách. Když jsem ji otevřel, povšiml jsem si nadpisu: *Obec českých dobrovolců*. Pod ním byla tátova fotografie z mladých let, ve vojenské uniformě, velmi podobné té rakouské, v níž jsem ho znal z jiných fotografií. Byla to jakási vojenská knížka, s jeho jménem, datem a místem narození a údaji o členství v letech 1919 a 1920.

Teprve mnohem později, když jsem studoval i novější historii našich zemí, jsem se dověděl, jak to tehdy, nedlouho po 28. říjnu 1918, kdy vznikla Československá republika, bylo na Slovensku a na Podkarpatské Rusi. Zatímco v Čechách a na Moravě probíhalo utváření samostatné, na staré rakousko-uherské monarchii nezávislé republiky, bez větších komplikací (s výjimkou Těšínského Slezska), jižní a východní Slovensko bylo obsazeno maďarským vojskem. Už 11. prosince 1918 byla v Košicích vyhlášena *Slovenská ľudová republika*, pod vládou maďarských komunistů. A byly to právě vojenské jednotky českých dobrovolníků, které 30. prosince 1918 vstoupily se zbraní v ruce do Košic a osvobodily je. Nicméně Maďaři se svého „dědictví“, *Horních Uher* (jak se do té doby Slovensko úředně označovalo) nechtěli vzdát. Ti fanatičtí následovníci ruské Říjnové revoluce z roku 1917 nadále vládli na východním Slovensku, samozřejmě s podporou maďarského vojska. Tak se ještě 16. června 1919 ustavila *Slovenská republika rad v Prešově*. Maďaři se pak nechtěli svého „odvěkého“ práva vládnout na celém území Slovenska i sousední Podkarpatské Rusi vzdát ani v druhé polovině roku 1919. Boje mezi maďarskými vojsky a českými dobrovolníky nebraly konce ani začátkem příštího roku, třebaže československé Národní shromáždění v Praze schválilo 29. února 1920 *Ústavu ČSR*, v níž jsou mezi součástmi nového samostatného státu zahrnuty i celé Slovensko a Podkarpatská Rus. Maďarská vláda se definitivně vzdala svých shora uvedených územních nároků až podpisem mezinárodní mírové smlouvy v Trianonu nedaleko Paříže, 4. června 1920. Trianonská smlouva vstoupila však v platnost teprve 26. července 1921, takže komunističtí separatisté i maďarští ozbrojenci vyklidili východní část naší republiky až za 20 měsíců po skončení první světové války a vytvoření ČSR.

V tomto kontextu vidím dnes ten otcův průkaz vojenského dobrovolníka, o kterém se mu nechtělo ani za Protektorátu, ani za komunistické totality, příliš mluvit. Vidím ho jako jednoho z těch neznámých hrdinů, kteří byli ochotni po absolvování celé války se ještě přihlásit do dalších bojů za Masarykovo Československo. V roce 1912 nastoupil jako svobodný selský syn do prezenční služby u jízdního pluku ve Štokravě (*Stockerau* v Rakousku), ale v roce 1914 byl automaticky nasazen na srbskou frontu. O rok později byl pak poslán na ruskou frontu, kde byl na jedné jízdní hlídce raněn kulkou vzdáleného *snajpra*

(ostřelovače). Po delším pobytu ve vojenské nemocnici, snad ve Lvově, kde mu však dotyčnou kulku z těla nedokázali vyjmout, byl poslán na italskou frontu. Tam sloužil *císaři pánu* u dělostřelectva v Alpách až do konce války, do definitivní porážky monarchie.

Demobilizovaný poddůstojník neměl asi po návratu do rodných Bořetic na vybranou, čím se živit. Snad i to hrálo určitou roli při jeho rozhodování, samozřejmě vedle jeho upřímného vlastenectví. Po šesti letech *vojančení* vydržel pak ještě víc než čtrnáct měsíců bojovat opět na východní frontě, tentokrát však proti Maďarům. A já sám jsem se jako dítě těšival na nedělní odpoledne, když k nám přišli na besedu tatínkovi bratři, Janoš a Václav, i se stařečkem Václavem. Všichni dostali po *štampelce* červeného a povídkovou buchtu a začali si povídati. Stařeček o tom, jak v mládí *formančil* – vozil čerstvé ovoce, velké koše hroznů, nazdobené cihličky másla, jednu nebo dvě zabitě husy, pečlivě oškubané a vykuchané, a kdovíco jiného na *jarmak*, třeba až do Vídně. Tatínkovo vyprávění bývalo však napínavější: jak na ruské frontě jezdili za večerního šera na koních na průzkum – až do svého zranění v roce 1916; jak těžké bylo tahat děla do palebných pozic v horách na italské frontě; jak nuzné byly vesničky na východním Slovensku i na Podkarpatské Rusi.

Mnohému jsem tenkrát ve svém útlém věku nerozuměl. Když byl můj otec v roce 1936 v brněnské nemocnici operován a věhlasný chirurg, profesor Podlaha, mu konečně z těla vytáhl onu ruskou kulku z roku 1916, opět se trochu rozhovořil o té velké vojně, ale na ty boje s maďarskými bolševiky příliš nevzpomínal. Do jisté míry to byl projev skromnosti opravdu statečného člověka, také to však vyplývalo z obavy, aby tím své rodině, zvláště mně samotnému, za první (protektorátní) i druhé (komunistické) totality příliš neuškodil. Umřel v důsledku svého válečného zranění předčasně, v pouhých 71 letech, zatímco jeho vlastní otec Václav Grůza se dožil 94, sestra Marie, provdaná Janošková, 96, a jeho dcera Marie, provdaná Pešová, 93 let. Lituji, že jsem v dospělosti nenašel vhodnou příležitost, abych se ho zeptal, kdo jiný z Bořetic se těch bojů za republiku ještě zúčastnil. Na podobu té vojenské knížky, která se dlouho po otcově smrti kdesi ztratila při bourání naší chalupy za humny, nezapomenu. Ale podrobnosti k tomu historickému příběhu by se daly (aspoň zčásti) dohledat ve vojenských archívech.

A dovětek k tomu všemu? Kromě východního i jižního Slovenska a Podkarpatské Rusi musili čeští vojáci se zbraní v ruce zajistit pro novou republiku ještě v první polovině roku 1920 i Těšínské Slezsko (vůči Polsku) a proti povstání německých separatistů i nejzápadnější část našeho státu, Chebsko. Teprve v druhé polovině roku 1920 se naše republika ustálila ve svých ústavních hranicích, bohužel však jen na osmnáct let. Po mnichovském územním okleštění se vlastně již nikdy naše republika nevrátila do původní rozlohy: Podkarpatskou Rus zbral Sovětský svaz na základě smlouvy s Benešovou vládou již 29. června 1945 a Slovensko se definitivně odtrhlo 1. ledna 1993. A k tomuto datu přestala už Československá republika existovat. Tu a tam se dnes připomene ještě zasloužilá role našich legionářů, i když nejvíce se mluví o těch, kteří bojovali v Rusku, a méně o našich legiích ve Francii a v Itálii. Docela se však zapomíná na brigádu českých dobrovolníků, jejichž vlastenectví bylo neméně opravdové a k nimž náležel i můj otec.

Od kdy nám říkají „kotrbáli“

Před nedávnem mne zastavila jedna občanka a ptala se mě, od kdy nám Bořečákům říkají „kotrbáli“. O tomto hanlivém názvu jsem věděl, ale od kdy, to ne. Mohl jsem citovat jen to, jak říkají obcím v okolí, a co píše Augusta Šebestová ve své knize *Lidské dokumenty*. Posmíváme se teda takto:

- bílovickým: telochové
- bořetickým: srnci
- rakvickým: kozli
- pavlovským: košťáli, panšťáci, šípkaři, půlpáni
- Němčičákům: hapatykáři, planičkáři
- Kobylákům: jádraři
- Čejkovjákům: luňáci
- Štarvičáci: kadeti
- polehradickým: křiváčkáři, škrobaři, metlaři
- bojanovickým: syslaři
- brumovickým: slaměnkáři, sotůrkáři
- Vrbečákům: kalubáci

Tak jsem začal pátrat po tom, jak to o Bořečácích vzniklo. Teprve Staňa Petrásek to – sice bez záruky – vysvětlil. To jednou byla ve sklepe parta kamarádů, když přišla řada na to, jak komu z okolních obcí nadáváme. Majitel sklepa povídá: „Nám říkají kotrbáli, to proto, že máme největší hlavy.“ Sundal ze stěny korbel, kterým se z kadí do presu naléval máč. Tenkrát ještě nebyly plastové kbelíky jako dnes. Ten korbel má tvar helmy na topoře a tím začal měřit hlavy přítomných. U Bořečáků se zastavil na uších. Jen jednomu padl až na ramena, ten byl však z Čejkovic. To prý se stalo někdy v 60. letech minulého století. Od té doby se prý nám začalo říkat „kotrbáli“. Kdo máte jiné vysvětlení, napište nám to.

Václav Petrásek

Proč se za to stydíme

Když jsme v roce 2005 získali titul Vesnice roku v obnově venkova, byla to sláva, jaká tu ještě nebyla. Nejprve jsme vyhráli krajskou soutěž, poté i celostátní, a s třiceti státy jsme šli do evropské soutěže. Tam už to však bylo takové olympijské, byl vyhodnocen jen vítěz a ostatní účastníci dostali stejný smaltovaný znak, který je namontován vedle vstupu na OÚ.

Upozornění, že jsme něco vyhráli, však máme jenom na dopisních papírech a na obecním autě. Na posledním zastupitelstvu přišel místostarosta pan Michna s informací, že se na jedné konferenci mluvilo o tom, že Jihomoravský kraj od té doby neměl ani jednu obec vyhodnocenou jako vítěze celostátního kola.

Jsme však zřejmě jedinou vítěznou obcí v republice, která se za to stydí a nemá žádné upozornění na příjezdech do obce. Takové Kobylí, které vyhrálo „jen“ krajskou soutěž, to má. Když rok po tomto vítězství byl ve volbách v roce 2006 odstraněn tehdejší starosta, nemělo nové vedení obce zájem se tím chlubit. Úspěch se neodpouští, a tak to zůstalo dodnes. Žádám obec a toto vedení obce, aby se pokusilo ještě dnes o nápravu a aby se na přístupech do obce oznamovalo, že jsme vítězové soutěže Vesnice roku v programu obnovy venkova z roku 2005.

Václav Petrásek

Očekávání

Oldřich Damborský (2000)

Modrý sníh,
černá vrána,
kluci na saních,
roráty zrána.

Čekání na Jezulátko,
co má spasit svět,
v ústech sladko,
na skle bílý květ.

Přijde ta noc nocí
hříšní budou svatí,
pyšní budou krotcí
a láska se k nám zase vrátí...

Půlnoční

Oldřich Damborský (2015)

Diamanty na špici dřevěného kříže,
hluboká zimní noc se dívá do vikýře
mozaikového okna našeho chrámu Páně,
věřící klečí v lavicích, sepnuté mají dlaně.

A čekají na tu drahocennou chvíli,
zatímco venku meluzína dábla kvílí,
věčné světlo je pod kopulí vypnuto,
taková palčivá touha po lásce, až bolí to.

Pak cinkne zvonek za oltářem v zákristii
a náhle všechny zloba, zášť a závist mjíjí,
přišel On, aby dal všem lásku, naději a víru
a všechny akcie na burze jsou jen cár papíru...

Základní škola a Mateřská škola Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace

Aktuality ze základní školy

Ve školním roce 2019/2020 navštěvuje základní školu 55 žáků, z toho 14 chodí do 1. třídy. Letošní prvňáci jsou velmi živí, plní energie a chtiví učení. Pod vedením třídní učitelky Mgr. Evy Fraňkové pěkně čtou, počítají, tvoří, malují, a když v pracovních činnostech šijí, tak je ve třídě úplné ticho. S velkou radostí se také učí anglicky a cvičí. Mají za sebou i Slavnost slabikáře, při které jim jejich kamarádi a patroni z 5. třídy spolu se svou třídní učitelkou Mgr. Janou Šedivou předali slabikář.

Žáci 2. a 3. ročníku ukončili předposlední listopadový týden kurz plavání a pochlubili se mokřým vysvědčením. Čtvrtáci spolu s pátáky nejen absolvovali první část dopravní výchovy na dopravním hřišti v Hustopečích, ale také přivezli pohár z florbalového turnaje ze ZŠ Kobylí. Žáci 5. ročníku se v rámci projektového dne měli možnost seznámit s provozem v místním Pekařství u Valů. Kromě informací ohledně fungování pekárny, ukázky strojů, zadělávání těsta apod. čekalo na žáky překvapení v podobě výroby vlastních pletýnek, vánoček, suků a loupáčků, které si upekli a odnesli domů.

Děti z MŠ i žáci ZŠ potěšili babičky a dědečky na tradičním vystoupení v kulturním domě při milém setkání se seniory.

Ve čtvrtek 5. prosince nás ve škole i školce potěšila návštěva Mikuláše se svojí družinou. Mikuláš všem nadělil krásné balíčky plné dobrot a ovoce. Děkujeme našemu zřizovateli za bohatou nadílku.

Ve škole již voní Vánoce a děti se těší na nejkrásnější svátky v roce. **Jménem zaměstnanců ZŠ a MŠ Bořetice přeji všem čtenářům BL krásné a veselé Vánoce a vše dobré v novém roce 2020.**

Mgr. Ivana Macháčová, ředitelka školy

Slavnost předávání slabikáře v 1. třídě

Podrobnější informace o dění ve škole i školce včetně pestré fotogalerie můžete sledovat na naší adrese www.skolaboretice.cz.

Mateřská škola

Podzimku, podzimku, do které jdeš třídy, že jsi dostal pastelky a barevné křídly...

Tato písnička se v podzimním čase ozývá z MŠ velmi často a u dětí je velmi oblíbená. Letošní podzim se opravdu vydařil, prožili jsme ho v pohodě, s úsměvem a ještě jsme se mnoho nového naučili. Krásného podzimního počasí jsme využívali k delším vycházkám s poznáváním rostlin, bylin a jak my říkáme, „darů“ podzimu.

Návštěva čajovny Sonnentor v Čejkovicích nastartovala naše bylinkové ochutnávání a mlsání, které pokračovalo tradiční ranní čajovnou v mateřské škole. Nejen rodiče, ale i ostatní hosté se mohli nechat od dětí obsloužit, ochutnat čaje z jablíček, šípků, citronu, měsíčku lékařského aj.

Po ukončení čajovny k nám přišla na návštěvu paní Ing. Ševčíková, která nás zavedla do tajů a léčivých účinků bylinek. Děti poslouchaly, přiřazovaly, popisovaly, poznávaly čichem a ochutnávaly. Co si o podzimu, bylinách a pěkném vztahu k přírodě odnesou do života, to se uvidí.

Co se děje, když nastane podzim?

...fouká, jsou zralé hrušky a jablíčka...
 ...padají listy, nerostou žádné kytky...
 ...uklízí se listí...
 ...až to opadá, to listí, tak bude sníh...
 ...nesmí se chodit ven, protože může spadnout strom, když fouká...
 ...když je hodně vítr, tak sfoukne svíčku...
 ...může se pouštět drak...
 ...padají kaštiny a oříšky...
 ...vyrábějí se zvířátka z kaštánků...
 ...hrajeme si s auty, abychom si to užili...
 ...s mámou jsme vyráběli strašáka a taky lampiony...
 ...dáváme listí na hromadu...
 ...chodíme za babičkou na hřbitov...
 ...s babičkou jsme dělali skleničku a do toho jsme dali podzimní svíčku.

Tady vám nabízíme anketu s podzimní tematikou.

Zpracoval kolektiv učitelek a dětí z MŠ Bořetice

2. třída

Troní, cinká svonec...
 Troní, cinká svonec,
 šě se blíší roku konec.
 Načneme pak další rok,
 do něj přejeme šťastný krok.

PF 2020

2. třída

Tereza
 Berenika
 Jakub
 Nikola
 Nella

Mikuláš
 Matěj
 Ondra
 Martin

Dagmar Zemanová

Společné veršování ve druhé a třetí třídě

Spisovatel píše
 příběh z kouzelné říše.
 Bude to pohádka,
 hrají si tam zvířátka.

Máme velký bazén
 a v něm plave blázen.
 U bazénu stojí sprcha,
 blázen před ní rychle prchá.

Podzim

Děti nosí aktovky,
 odlétají vlaštovky.
 Svítí na nás sluníčko,
 ale hřeje maličko.
 Trháme červená jablíčka,
 na stromě necháme maličká.
 Opadává listí,
 pod nohama piští.
 Ráno bývá mlha,
 nahoru se šplhá.
 Na kopci pouštíme draky,
 na nebi se stahují mraky.
 Sklízíme veliké dýně,
 ty špatné necháme v hlíně.

3. třída

Krásné Vánoce přeji i věřící.

Třetí třída - otázky a odpovědi

Co bych chtěl/a dělat, až budu dospělý/á?

Kadeřnicí, automechanikem, profesionálním tenistou, cukrářkou, gymnastkou, švadlenou, učitelkou, zdravotní sestrou, fotbalistou, youtoberem, pracovníkem ve zverimexu.

Co mě nejvíc baví ve škole?

Výtvarná výchova, pracovní činnosti, psaní, tvoření, počítání, tělesná výchova, matematika, hudební výchova, geometrie.

Co je nej... ve třetí třídě?

Jezdíme na plavání, můžeme chodit na chodbu, s paní učitelkou je legrace, máme novou třídu, učíme se násobilku 8 a 9, byli jsme v planetáriu, máme pěkný výhled z okna.

Co nejraději dělám ve volném čase?

Hraji si, chodím ven, povídám si, maluji, svačím, pozvu si kamaráda, jezdím na BMX kole, hraji na tabletu.

Koho ze školy bych pozval/a domů na Vánoce?

Jaru, paní učitelku Hamalovou, Mikuláše, Štěpu, Alexe, paní učitelku Jedličkovou, Verunku, Aničku, Kačku.

4. třída

4. třída přeje

Přála bych si na Vánoce
aby sněžilo, „slejšli“ a
mobil. Především, šel se budu
více starat o Minni.
a jezdit na koni.

Chěl bych víc chodit
ven. Být víc s kamarádama
Chci mít víc sněhu.

Přeji si, aby byli lidé na sebe
hodní a nebyli na ostatní zlí.

BUDU KAŽDÝ DEN
JÍST A CHODIT ČASTO
VEN

Přeji si, aby byli všichni
starší plný lásky, zdraví
a pořímanosti. Moje předsevze
je chodit více do kostela.
Na Vánoce si přeji penzboard
a kaktusy.

Abychom byli zdraví,
darilo se mi ve škole,
a mít spoustu
dobrých kamarádů.

5. třída

Školní družina

Těšíme se na Vánoce

Od začátku školního roku jsme zvládli spoustu práce. Výtvarně jsme ztvárnili „pirátská“ pravidla naší školní družiny a za naši snahu a píli sbíráme perličky do pirátské truhličky, a dostaneme za ně krásnou odměnu.

Doteď jsme stihli vyhodnotit soutěž o nejlepšího létajícího draka, odměnili jsme nejlépe vytvořené dýně a vyrobili jsme do šály a čepice

oblečené tučňáky do školní jídelny. Venku využíváme školní hřiště na sportovní a pohybové hry.

A už se nemůžeme dočkat každoročně pořádané podzimní diskotéky s občerstvením, hudbou a tancem a před Vánocemi ještě stihneme pečení a zdobení vánočních perníčků a vánoční besídku. Za celou školní družinu přejeme hezké prožití vánočních chvil.

Mgr. Radka Šebestová, vedoucí školní družiny

Fotogalerie

Betlém v Bořeticích – práce žáků 4. třídy

Florbalový turnaj v ZŠ Kobyli

Florbalový turnaj v ZŠ Kobyli

Mikuláš v 1. třídě

Mikuláš ve 4. třídě

Mikuláš v 5. třídě

Fotogalerie

Hudební kroužek v ZŠ

Mokrě vysvědčení – 2. a 3. třída

Akce „Věda je hra“ v ZŠ Velké Pavlovice

Akce „Věda je hra“ v ZŠ Velké Pavlovice

Vánoční těšení v MŠ

Vánoční těšení v MŠ

Skladování hroznů

Dostala se mi do rukou kniha pana Jana Dumka „Hospodářská čítanka“ vydaná v roce 1877, ve které mne zaujala kapitola o pěstování hroznů révy vinné, zvláště tu část, kde popisuje uchovávání hroznů. I když máme už po sklizni, dovoluji si čtenáře seznámit s popisem uchovávání hroznů starým již skoro 150 let.

„Mají-li se hrozny doma uchovati pro měsíce zimní, dlužno hlavně k tomu přihlížeti, aby okolo poledna sřezávány a zcela oschly byly. Při řezání pak samém nebudtež ani zaprášeny, aniž přezrálé, ani od vos neb jiným způsobem poškozeny. Seřezané hrozny pokládají se pozorně na listy, aby se nepomačkaly, ani nepoškodily.

Uchovávání hroznů možno rozličným způsobem provádět

- Hrozny možno uschovati na suchou, čistou slámu, to však opatrně se dítí musí. Klad se totiž hrozen vedle hroznu tak, aby se jeden druhého nedotýkal. Každé zrnko příliš nedozrálé nebo přezrálé a k nákaze se chýlící z hroznu odstraň.
- Jiný způsob: hrozny uváží se provázkami na stopce pevně na latě, ve světnici k uschování hroznů určené, ale tak, aby se hrozen hroznu nedotýkal a spolu aby se snadno hrozny od nakažených zrn čistiti mohly.
- Ještě jiný způsob: uschování hroznů stává se i na holé, suché prkno a čisté, kde hrozny buď květinovými kořenáči, nebo skle-

něnými poklopy se přikryjí a ještě suchým jemným pískem se zasypou.

- Taktéž možno hrozny uschovávat do kornoutů. Vybrané hrozny uloží se pozorně do kornoutů z papíru, na stopce provázkem se upevní ve světnici k uchování určené, na latě se upevní. Hrozny v kornoutech uschované nesmí se dříve vyndávat z těchto, až se jich k jídlu užívá.“

Uchovávání ovoce a zeleniny v čerstvém stavu dělalo našim předkům velké problémy. Nebylo ledniček ani mrazniček, a tak se ovoce sušilo na křížaly nebo rozvažovalo na marmelády. Zelenina se také sušila nebo konzervovala zkvašením. Dříve narození spoluobčané si ještě pamatují jednu z těch popisovaných metod, která se někde užívá dodnes. Je to uvazování hroznů provázkem na latě.

Václav Petrásek

Moje hodová vzpomínka

Je 25. února 2015. V baru Perla, ve státě New York, to DJ rozjíždí na plný pecky. Já, opřený o sloup, právě dopíjím páté mexické pivo Bohemia. Mexické slečny obdivují Honzu Vlacha, který na parketu hází jednu taneční kreaci za druhou. Rukou mě nabádá, ať se přidám! „Oviněn“ pivem jdu do toho. Jedinej tanec, kterej pořádně umím, je verbuňk. Tak jsem to tam napálil!!!! Mexičani buráceli štěstím! Tequila tekla proudem a já si v tu chvíli uvědomil! Letos musím stárkovat!

V Bořeticích se nám rozmohl takový nešvar. Nikdo to nechce dělat. Stárkování. Tak tomu bylo i v již zmíněném roce. V Kobylí na hodech jsme domluvili to, co se ještě nikdy nestalo. Budou stárkovat tři bývalí první stárči. Já (2009), Burák (2010) a Bukáč (2011).

Co mě napadne, když se řekne kobylský hody?

Jezdíme tam přes pole v sobotu a je to boží! V hospodě Záložna nabíráme kuráž. Jejich mája má věnec nahoře. Apropos, tehdy ta kobylská mája byla celkem pěkná.

„Borci, kde ste zehnali tú máju?“ ptáme se. „Na Vrbici v Hájku, je tam pěkněj výběr, doporučujem.“ Doteď nevím, kdo nám tak skvělej nápad poradil. Každopádně, v hospodě sme si řekli, že do toho půjdeme. Proč se trmáčet do Dolních Bojanovic, když máme les za humny... tak jsme sehnali číslo na lesníka a vyrazili jsme vybrat máju.

O vrbeckým Hájku nutno podotknout, že se jedná o listnatý les. Každopádně nás lesník ujišťoval, že tam pár jehličnanů na skladě má. Měl.

První strom vypadal jak prak. Druhej se kroutil jak esíčka od Opavie. Třetí byl našponovanej jak římskej katapult před odpalem. Čtvrtý byl zkroucenej, ale byl nejmíň křivej. Navíc byl pěkně vysokej, asi 23 metrů, to znamená žádný problémy s napojováním. A pátý... počkat, žádný pátý strom tam nebyl. No, co se dalo dělat, hody se blížily, jdeme do něj.

Tak velkej mančaft na máju si nepamatuju, bylo nás snad pětadvacet. Lesník to hovoďo skácel. Trochu to při pádu ošúpalo borek, ale to snad zvládneme. Horko těžko jsme máju dotáhli k traktoru. Mája byla opravdu, opravdu těžká.

Mája naložena, nasedat, jedeme. A jedeme. Ještě jsme v lese. Zatáčka 90° stupňů před námi. A najednou traktor zastavil. Nalevo byla oplocená školka, napravo stromy. A mája byla dlouhá. A my jsme v pr... nedalo se to prostě vytočit. Navíc, borek byl opravdu zničenej. Co teď? Čtyři dny do hodů.

„Dobrý den, prosím Vás, nemáte prosím v lese nějakú rovnú borovicu?“ voláme lesníkovi do Bojanovic. „Jasně, kdy můžete dojet?“ „Zítřa v devět?“

Hody to byly parádní. A co z toho plyne za ponaučení? Můžete mít kolik prvních stárků chcete, avšak úspěch je zaručen, máte-li v kontaktech lesníka z Bojanovic.

Ing. Marek Herúfek

Láska kvete v každém věku. I po devadesátce!

Když si snoubenci při svatbě slibují lásku na celý život, kolik let tím asi myslí? Manželé Lebedovi jsou zatím u 68 a při oslavě devadesátky paní Lebedová nám názorně předvedli nejen že zdaleka nejsou u konečného čísla, ale že si tu lásku umí i po tolika letech vzájemně dopřát a užít...

Krásným zvykem vedení obce Bořetice je osobní blahopřání významným jubilantům. V pátek 29. listopadu se gratulovalo dvojnásob – paní Marie Lebedová oslavila krásných 90 let a se svým o šest let starším manželem Cyrilem jsou nejstarším manželským párem v obci. Své ano si řekli před 68 lety.

Během téměř dvouhodinové návštěvy mluvil převážně pan Lebeda a vyprávěl o všech radostech i starostech, které život přinesl. Paní

Lebedová, jako správná hospodyně neustále představitelům obce podstrojovala. Se všemi přípravami jim pomáhali jejich dvě děti, dcera Hana a syn Dušan. „To je naše největší radost, ty děti. Nevím, co bychom si bez nich počali a oni nám taky říkávají, že jsou rádi, že nás mají,“ raduje se pan Lebeda.

Ani po tolika letech společného soužití si manželé neodpustí vzájemné doteky a laškování. Na šťastné manželství má paní Lebedová jednoduchý recept: „Víte, to musíte prostě jeden druhému vyjít vstříc, když je to potřeba. Jinak to nejde.“

Oběma manželům přejeme další společné zamilované roky, a především hodně zdraví, abychom se u nich mohli zase sejít a oslavit tu stovku... vlastně dvě!

Začátek adventu patřil seniorům

Adventní dobu v Bořeticích jsme letos nemohli zahájit lépe. Přesně prvního prosince na první neděli adventní si vedení obce a kulturní komise pozvalo do kulturního domu všechny babičky a dědečky. „Každoročně pořádáme pro seniory takové předvánoční posezení, kdy se mohou sejít, popovídat si, dostanou kafičko a občerstvení, a na rozloučenou i nějaký dáreček,“ představila akci členka kulturní komise Jana Zemánková.

Třešničkou na dortu a hlavní motivací účasti je každý rok také vystoupení dětí z mateřské a základní školy. „Naše školčátka si připravila pásmo roztomilých pohádek a školáci zase zazpívají koledy. Je to taková předpremiéra, něco podobného předvedeme i na vánočním jarmarku za týden,“ uvedla své svěřence ředitelka školy Ivana Macháčová.

A tak zatímco školčátka se převlékla za zvířátka a pokoušela se dědečkům a babičkám vytáhnout velkou řepu, při zpěvu koled žáků základní školy si pobrukoval zaplněný sál.

Akce se každoročně těší velké oblibě nejen u seniorů, ale i u hrdých rodičů, kteří svá dítka přicházejí podpořit. „Osobně zve všechny seniory v obci nad 70 let, kterých je asi stovka. Účastní se jich tak kolem osmdesátky. Plus samozřejmě rodiče a příbuzní děti, protože je to vřdycky moc krásné,“ pochvaluje si Zemánková.

Když jsme využili příležitosti a přítomných seniorů se zeptali, co by si letos přáli najít pod stromečkem, odpovědi nás vlastně ani nepřekvapily: hlavně to zdraví a klid.

Připravila Veronika Nováková

Muzika (památce Karla Gotta)

Oldřich Damborský (6. 10. 2019)

Už u hor zní zvon
a pár havraních copánků
schovávám do trezoru
vzpomínek.
To půlnoční král
zpívá mi:
Když já byl tenkrát kluk.
Jen on bude Věčně mlád
a jeho muzika
půjde vždy za štěstím
a pravdu dá.
Zůstane navždy svůj
a oči sněhem zavátý
bude mít každá blízká duše,
která poznala jeho svět,
když z hor bude znít zvon...

Vánoční

Oldřich Damborský (1998)

Zajiskřily se diamanty v závěji,
stříbrný stromek zvěstoval pátou
hodinu,
zazpívaly první hvězdy o naději
a přivedly svatou rodinu.
V papírovém Betlémě u stromku
skryto poselství pradávné,
že láska nemusí nosit zlatou
portmonku
a studny víry jsou bezedné...

Gratulujeme k životnímu jubileu

Vážený pane presidente, milý příteli!

V životě je nám uloženo zestárnout, avšak je důležité, abychom za sebou něco zanechali. Vám se toho zdařilo iniciovat, ovlivnit, zařídit, prosadit a uskutečnit požehnaně. S rozhledem, i s dlouholetou platností. Těší mne, že jsem u některých Vašich záměrů a představ byl, a mohl přispět k jejich realizacím.

Zasazoval jsem se o uplatnění evropských ideí Programu obnovy vesnice, a u Vás jsem našel přirozené porozumění. Podle Vašich podnětů jsem navrhoval úpravy budov, veřejných objektů, rodinných domů i sklepů. Motivační návrhy měly také prohloubit vztah k historické zástavbě, k místním tradicím, a posílit pospolitost občanů. Tyto inspirativní skici většinou postačovaly k realizacím a měly příznivý ohlas u občanů.

Proslulost Bořetic však docílila Vámi založená Svobodná spolková republika Kraví hora. Myšlenky plné recese, humoru, legráček i ptákovin přijala veřejnost s otevřenou náručí. I já jsem spolu s protestujícími proti vídeňskému kolu vítal na Náměstí svobody v Brně tehdejšího prezidenta Šebestu, který nám sděloval: „Právě jsem se vrátil z vinohradu!“ Můj snímek s heslem: „Byť hrom však bil a mráz nám v kosti vál, my budem víno pěstovat a pít – jen dál a dál!“ byl zveřejněn při protestu vinařů. Lze Vám blahopřát, že v množství vtipů a recese jste utvořil evropský rekord na metr čtvereční!

Bořetické společenství, vytvářené činností spolků, zastupitelstva a patriotismem občanů bylo oceněno v soutěži „Vesnice roku v Programu obnovy venkova roku“ v roce 2005. Soutěží je prokazován

vývoj našeho venkova v demokratických poměrech a vítězné obce patří k jeho příkladům. Proto nás Bořetice reprezentovaly v evropské soutěži venkova. Výsledky vývoje obce i její občanské společnosti jsou zachyceny knihách „Obnova vesnic Kloboucka“ z roku 2001 a 2014. Na prohlídku Kloboucka se hlásily desítky zájezdů starostů a zastupitelů obcí z celé republiky. Přes Slavkov, Telnici, Boleradice, Šitbořice vrcholily v Bořeticích při Vašem výkladu, a za mlaskání koláčků od paní Chrástkové. Okouzlení zájezdů bylo završeno cimbalovou muzikou a vínem ve sklepě pana Švásty.

Těším se, že k dalšímu růstu popularity přispěje naše poslední společné dílo: nadstavba sídla Spolkové republiky podle Vašeho návrhu a mého projektu. Na jeho průčelí bude orloj, po stranách memento kostlivce a mladé ženy, avšak nad nimi se budou místo hlav svatých otáčet bořetická vína!

Na zdárném vývoji obce máte svůj významný podíl. Po zásluze jste jmenován čestným prezidentem Spolkové republiky. Jen ten titul „na furt“ se mě nejeví jako trefný, slušný, dostatečně záslužný, či kravihorsky recesistický. Proto Vás oslovuji „**pane presidente na věčné časy a nikdy jinak**“, či trvaleji „**pane presidente per omnia saecula saeculorum**“! Toto oslovení jsem sice navrhl při svěcení vína o Vánocích loňského roku, ale neujalo se. Doufám, že se účinněji zakoření, když tento návrh podávám písemně k Vašemu životnímu výročí!

Váš Jan Kruml, Vámi nazvaný „kravihorský Plečnik“

Pozn. red.: Jan Kruml je zakladatel Spolku pro obnovu venkova a iniciátor soutěže Vesnice roku.

Anna Komárková (1924–2019)

Nedávno odešla na věčnost moje babička Anna Komárková, rozená Grůzová. Bylo jí 95 let. V médiích často vidíme příběhy zajímavých lidí, intelektuálů, akademiků, vědců. Babička taková nebyla, byla to obyčejná žena, která svůj život žila tak, jak přicházel. Životní překážky nesla samozřejmě, bez trpkosti nebo výčitek k osudu. Nic ji nezlomilo. Život se s ní nepáral, ani ona se s ním nepárala.

Narodila se 8. dubna roku 1924 v těžké meziválečné době. Byla z dvojčat, tak je maminka na tu dobu netradičně porodila v Brně. Otec s rodinou nežil a o své děti se nijak nezajímal. Babička nám vyprávěla, jak za ním jako děti se sourozenci šli pěšky, myslím kamsi do Starovic. Když přišli k němu na dvůr, panímáma držela v ruce buchtu, ale nic dětem nedaly a poslaly je zpátky domů. Otec pro ni nikdy tatínkem nebyl a ani s maminkou neměla vřelý vztah. Maminka zemřela, když bylo babičce 37 let.

Emoce babička moc neřešila, ale nemyslím si, že je neprožívala. Jen je nedávala najevo, na to byla příliš tvrdá. To jí asi umožnilo překonat všechny těžké chvíle.

V roce 1944 byla babička totálně nasazená do továrny na letecké součástky v tehdejší Bolkenheimu, dnes Bolkov v Polsku. 10. února 1944 byla transportována vlakem z Hodonína. Cestou poblíž jednoho nádraží pracovali zajatci. Když babička a další transportovaní viděli, jak jsou zajatci zbědovaní, házeli jim z vlaku jídlo ze svých zásob z domova. Později se však dozvěděli, že dozorcí zajatcům jídlo vzali a za trest jim nedali najíst ani další dny. Tak se jejich soucitný čin obrátil proti zajatcům.

Když dorazili na místo, čekala je ještě dlouhá cesta pěšky ve sněhu a zimě, a byli plni obav, co je čeká. V lágru byla také zima, měli jen jedny kamna, do kterých si museli zajistit otop. Spali tedy oblečení a po dvou, aby se zahřáli. Jídlo bylo také velmi skromné, dostávali černé brambory i s klíčky. Později vždy kroutila hlavou, jak můžeme mít pečené brambory jako pochoutku.

Nevíme, jak se jí s kamarádkou podařilo z lágru utéct. Popisovala cestu vlakem a pěšky. Němci asi kontrolovali cestující, tak je babička

s kamarádkou sledovaly z okna vlaku. Když v dále viděly vojáky se psy, vyskočily z vlaku, třáslly se strachem.

Doma se pak musela schovávat, protože byla hledaná. Místní policajt přišel upozornit její maminku, že Němci chystají štáru. Schovala se a Němci ji nenašli.

Naše babička byla ale vždy neohrožená a stavěla se k problémům čelem. Nic ji neporazilo. Ani Němci, ani komunisti, ani vážná nemoc a žádná práce nebyla dost těžká, aby ji zdolala.

Svaz nuceně nasazených se po revoluci zasadil o jejich odškodnění a také organizoval setkání. Babiččina skupina se scházela v Bojkovicích a později v Luhačovicích. Byl to pro ni a pro její kamarádky příjemný výlet, připomínka jejich mládí, i když těžké doby.

Ale nevyprávěla nám zdaleka jen vzpomínky na vážné okamžiky. S úsměvem nám vždy popisovala, jak si ji namlouval její budoucí manžel. Po pár schůzkách mu rázně oznámila, že jestli si ji chce vzít, ať si ji vezme, že na takové chození nechození ona nemá náтуру! Tak se vzali a měli spolu dva syny. Její manžel Josef byl o 13 let starší a babička o něm nikdy neřekla křivé slovo. Děda prodělal vážnou nemoc a z nemocnice ho propustili domů zemřít. On se z toho za velké podpory své ženy dostal a žil ještě spoustu let. Po nemoci byl ale v invalidním důchodu, a tak všechna práce byla na babičce. Byla velký dřič, nikdo se jí v práci nevyrovnal. Mnohokrát vzpomínala na práci v teletníku, na poli, nebo jak se dříve pralo, vařilo. Pohodlí dnešní doby, byť vykoupené duševní prací a stresem, se nedá s tvrdostí života našich předků srovnávat.

Na moji otázku, jestli je na sebe pyšná, co všechno dokázala, mi odpověděla: „Tož su, nebo nejsu, musela sem to dokázat.“ A to byla její filozofie, je to tak a je třeba se s tím poprat.

Babička dvacetiletá. Kočka, že?

V kroji babička nechodila, oblékala se po panskou. Hlavně prakticky!

Babička jako mladá holka. Svatební den s dědou Josefem.

A tak si ji pamatujeme z dětství.

A tak si ji pamatujeme z dětství.

Tady dostává ocenění při setkání totálně nasazených.

Vzpomínky na babičku z dob mojí puberty nejsou tak růžové. Se sestrami jsme vždy zuřily, když o prázdninách brzy ráno pod našim otevřeným oknem začal vrčet řepák. Opalovat se na dvoře byla totální ztráta času, a neproduktivní válení na koupališti? No to jsme musely řádně odpracovat! Tehdy se mi zdála bezcitná, sobecká a nedohlédla jsem, proč je taková, co za tím je. Jaké zkušenosti, dřina a sebezapření ji zocelilo. Nyní jsem ráda, že jsem měla to štěstí, že mi babička odešla až v mém zralém věku a já ji mohla pochopit a ocenit, co nejen mně, ale celé rodině dala.

Až do posledních chvil měla bystrou mysl, pamatovala si vše z mládí do nejmenších detailů a měla přehled i o současných událostech.

Vždy si přála odejít ve spánku, a jak to vždy u naší bábi bylo, co si předsevzala, to taky splnila. 13. září 2019, v požehnaném věku odešla. Teď už to „rychtuje“ tam nahoře.

Za celou rodinu sepsala Eliška Tomková, vnučka

Na 70. narozeninách svého staršího syna Josefa.

Se svojí nejstarší praprapravnučkou. Bábi děti milovala a ony měly rády ji. Obzvláště, když s ní mohly chodit popravovat kačeny a slepice. Čvachtat v kačeních „hovínkách“ je prostě životní zážitek!

Úsměvné historky

Pokud nejsou k nahlédnutí nějaké i menší písemné záznamy, při psaní různých příhod a událostí se musíme opřít o odborné znalosti. Po Bořeticích se pohybují zhruba asi čtyři takové úsměvné příhody. Několik jich již bylo v BL uvedeno. V případě posledního publikování o návštěvě kněžny Marie Antonie z Lichtenštejnska se objevuje několik málo možných, lépe řečeno nemožných úvah. Tyto příhody se asi objevovaly koncem 19. a začátkem 20. století, když se pořádávala různá veselá shromáždění.

Od roku 1890 byla na vesnicích zakládána tzv. katolická Omladina. V Bořeticích tato organizace pořádávala v létě tzv. výlety pod Kraví horu. V zimě nacvičovali jedno i dvě divadelní vystoupení. Počátkem uvedeného období se snažili místní faráři zřizovat knihovny. Doplňovaly se z různých pramenů. Peněžními sbírkami se vydávané příspěvky nakupovaly. V dostupném zdroji informací je v písemném záznamu o činnosti Orla uvedeno, že v knihovně uložené na faře je 375 knih. Tato knihovna byla po roce 1948 nastupující novou mocí zabrána a převážně zlikvidována. Při letních výletech na pobavení u sklepů byly prezentovány různé obveselující příhody. Při slunném suchém počasí, za přítomnosti harmonikáře se i tancovalo. Je možné, že některý člen měl smysl pro publikování dávných událostí. Tou je i hrdinný čin dvou mláďenců, kteří zastavili splašené koně kněžny Marie Antonie. Pokusím se podat několik připomínek, které příjezd upravují podle skutečnějších událostí.

Již zvolená cesta z Hodonína do Bořetic se v tehdejších udávaném období (1720) zřejmě málo užívala. Příjezd do Bořetic byl vhodnější z Hodonína směrem před Mutěnice, nynější Čejč a Terežín do Kobylí a Bořetic. U spojnice Hodonín–Brno byla již zpevněnou cestou z Hodonína do Brna. Uváděný kočár, ve kterém kněžna cestovala, je doposud možno vidět v diecézním muzeu v Olomouci. Kočár váží 3 t, když k tomu přidáme osoby, které tam cestovaly, dostaneme se k možnému zatížení 3,5–3,7 t. Při tehdejších cestách muselo být zapřaháno šest koní (tři páry). Koně byli středního rámce, nevydrželi dlouhé běhání. Plemeno těchto zvířat najdeme dodnes ustájeno v Kladrubech nad Labem. Na levém koni prvního páru vždy seděl lehčí pomocník kočího, který vlastně naváděl zářež na směrovanou cestu. Tento kočár byl pořízen v letech 1680 pro olomoucké biskupství. Zapřažené koně byli ovládáni dvěma kočími. Ovládání by určitě nedovolilo, aby se koně splášili. Již uváděný termín příjezdu kněžny na svěcení rozestavěného kostela je nepravděpodobný. Znáám z praxe, že dostavěný kostel nemohl biskup posvětit a předat do provozu. Do užívání jej předával děkan obvodu a až po zvolení nového biskupa se provedlo posvěcení s právem plného využití.

O tom, že se dosti často rozšiřují různé úsměvné historky, doplním k tomuto případu jednu maličkost. Po roce 1989 byla zprovozněna prohlídka arcibiskupského paláce v Olomouci. Brzy po možné návštěvě jsem se manželkou této prohlídky zúčastnil. Prováděl nás profesor historie z gymnázia a jeho výklad byl velmi poutavý a v závěru dokonce úsměvný.

Když Marie Terezie (rakouská císařovna) nastoupila na královský trůn ve Vídni, zjistila, že není k dispozici žádný slušný potřebný kočár pro cestování po monarchii. Pověřila své spolupracovníky, aby

vynašli dílnu, kde se luxusní kočáry vyrábějí a zadají objednávku. V tomto období byla nejdostupnější dílna v Paříži. Když byl kočár asi po roce dohotovený, vzkázal majitel do Vídně, že je si možné pro kočár přijet. Pod tím byla uvedena částka peněz, kterou musí zaplatit. Když Marie Terezie vyhodnotila tuto výzvu, uvedl šéf státní pokladny, že císařská pokladna je silně zadlužená a žádný bankovník jí již nechce nic půjčit. To znamenalo, že kočár si nemůžou vyzvednout. O situaci se dozvěděli v Olomouci na biskupství, požádali císařovnu, zda povolí, aby si uvedený kočár mohlo koupit biskupství olomoucké. Nebylo jiného řešení, kočár putoval do Olomouce. Když Marie Terezie cestovala do Prahy na vlastní korunovaci (1745), zastavila se v Olomouci a sporným kočárem ji po tomto městě vozili. Doklad o tom je možno zhlédnout na obraze, který je v muzeu k vidění. Když se císařovna vrátila do Vídně, rozhodla tvrdě, že bohaté olomoucké biskupství musí být něčím potrestáno. Při tehdejších zabírání slezského území Pruskem přikázala císařovna zlepšit opevnění Olomouce. Pevnost potřebovala mít zásoby zbroje a střeliva. Plánovači našli vhodné místo pro tento objekt na náměstí, kde v průčelí stál biskupský palác. Nařídila, aby čtverhranná zbrojnice byla postavena blízko paláce, na přilehlé straně byla zřízena konírna (aby si p. biskup dostatečně užil vůně z této části zbrojnice). Tak se chtěla císařovna pomstít za to, že on si mohl pořídit takový kočár, a vídeňský císařský dvůr na to neměl prostředky. Na této humorné historce je vidět, že je založena na špatných historických znalostech. Kočár byl zhotoven a převezen do Olomouce kolem roku 1680. M. Terezie nastoupila na trůn v roce 1740. Takže pořízení a zřízení zbrojnice se značně rozcházejí. Dá se z toho usoudit, že se tato historka uváděla jako zajímavost.

Je známo, že spisovatelé rádi podobné záležitosti zveřejňují. Je možno si k tomuto přiložit A. Jirásku, jak Horymír na Šemíkovi přeskočil vyšehradské hradby, přeplavil se přes Vltavu a ujížděl z Prahy. Tomu, kdo si při prohlídce hradbe dovede představit skok koně, se namane přídavek, že Šemík měl asi křídla.

Je nepravděpodobné, aby kočárové trojspřeží mohly zastavit dvě putýnky studené vody. Dá se k tomu dodat, že historka je blízká pravdě jen v případě studny Dolnice a mláďence Jurase a Šumberáka. Jen ten čin je zřejmě zcela vymyšlený.

Zapsal Stanislav Pazderka, Olomouc

Doplnění V. Petráska: Podařilo se mi zachránit malovanou skříň, ve které byly uloženy knihy z této knihovny (Omladiny). Dnes je uložena v depozitáři v obřadní síni, v níž mám soustředěno vše, co jsem sehnal do budoucího malého muzea, které by se mělo udělat z Otáhalového domku proti nové škole.

NOVINKY Z KRAVIHORSKÉ KRAJINKY

Činnost kravihorců v tomto posledním období letošního roku byla pilná. Vláda této samostatné vinařské republiky zasedala pravidelně každé první pondělí v měsíci. I když bylo rozhodnuto zatraktivnit zasedání tím, že každé setkání vlády má na starosti jeden z ministrů, který připravuje občerstvení (za pomoci manželek se ministři „štychují“, které je lepší), a zároveň se ochutnávají jejich nejlepší vína (bylo zjištěno, že hladová a žíznivá vláda špatně pracuje), přesto účast některých ministrů je špatná a již zvažujeme o trestech za neúčast na zasedání.

Rozhledna na Kraví hoře

Rozhledna je snad jediná v naší republice, která nepatří obcím a je ve vlastnictví Kravihorské republiky, která se o ni také stará. Již dvakrát byl obnoven nátěr a jsou prováděny pravidelné revize hromosvodu. Rozhledna stála jen 380 tisíc korun (ostatní v okolí několik milionů). Mimo těch nátěrů nebylo na ní nutno dělat žádné větší opravy (Slunečná je mladší o deset let a již bylo nutno vyměnit nosné sloupy). Z bezpečnostních důvodů se vláda se na jednom z posledních zasedání rozhodla udělat důkladnou revizi odborníkem. Byl osloven Ing. Lubomír Kosík, autorizovaný inženýr v oboru mosty a inženýrské konstrukce z Brna, který vypracoval 21stránkový posudek rozhledny, kde v bodě 8 (Závěr) píše: „Bylo provedeno statické posouzení dřevěné konstrukce rozhledny. Konstrukce vyhovuje a při hodnocení existujících konstrukcí dle normy ISO 13822 vykazuje jen malé vady či poruchy bez vlivu na nosnou konstrukci.“

Svatovavřínecké noční otevřené sklepy

Z důvodu velkého odstupu mezi Dnem otevřených sklepů na konci května a Putováním za mladým vínem v listopadu bylo rozhodnuto o třetí akci otevřených sklepů, a to na svátek sv. Vavřínce v srpnu. Jednalo se o první ročník, který se projevil na účasti, kdy přišlo jen asi 400 platících návštěvníků. Sklepy byly otevřeny mezi 17. a 24. hodinou. Druhý ročník v příštím roce bude organizován podle zkušeností z toho letošního.

Zarážení hory

Vláda si již poněkolkáté uspořádala malé komorní zarážení hory pro sebe a rodinné příslušníky s opékáním masa a ochutnávkou jejich vín.

Běh za burčákem

Této akci se Kravihorci již pravidelně spolu s obcí zúčastňují. Zajišťují víno do cen pro vítěze a také burčák, což byl letos problém, neboť sklizeň vína nás předběhla a sehnat burčák bylo obtížné.

Putování za mladým vínem

Již tradiční Putování za mladým vínem se uskutečnilo 2. listopadu. Také tradiční byla i účast, neboť do 17 otevřených sklepů přišlo více než 700 platících návštěvníků. Počet účastníků do tisíce nám vyhovuje, neboť se rozejdou do otevřených sklepů bez front a vinaři se jim mohou více věnovat. Po areálu sklepů chodily dvě kapely, které se zastavovaly u otevřených sklepů a zahrály několik skladeb, vinaři je pohostili a návštěvníci si zazpívali nebo i zatančili.

Nový konzulát

9. listopadu byl ve spolkovém sklepě otevřen nový konzulát. Polovina ministrů ve stejnokroji zde přivítala delegaci z Katovic v Polsku. Na přivítanou jim ministři zapěli kravihorskou hymnu. Celá delegace obdržela pasy, měnu a propagační materiály. Poté se představil nový konzul KHR v Polsku, pan Viktor Zelazny z Katovic, který převzal diplomatický pas č. 053 a podepsal zřizovací listinu konzulátu. Konzulát bude sídlit na adrese Winárna Burgundia Katovice, ul. 3. mája 23. Vláda uvažuje o jeho návštěvě a předání vlajky KHR a tabulky s označením konzulátu.

Festival otevřených sklepů

Nadace Partnerství uspořádala ve dnech 9. a 10. listopadu 11. ročník akce „Svatý Martin v Modrých Horách“. Je to již 26. ročník festivalu nadace. Letos bylo otevřeno 30 sklepů, přímo v Bořeticích bylo pět sklepů – vinařství Jedlička, Hempl, Baraque, Stanislav Pazderka a Stanislav Novák. Účast byla veliká, přes dva tisíce návštěvníků, ale klientela byla jiná než u našich otevřených sklepů. Mezi obcemi jezdila autobusová doprava.

Přesunutí vlajkového stožáru

Vlajkový stožár vedle celnice „u kaštanů“ bylo nutno přesunout jinam. Stožár byl vztyčen u celnice při její instalaci a zasazení dvou kaštanů. Dnes jsou kaštany tak vzrostlé, že pohltily i stožár, a ten nemohl být používán. Prezident na furt a několik ministrů jej s potížemi (byl důkladně zabetonovaný) přesunulo k novému lisu na křižovatce do Hliníků.

Úprava části „Veselské cesty“

Část „veselské“ cesty ve spodní části mezi sklepy Zahraničí byla již v minulém režimu zahrádkářů a obcí vydlážděna pražci. První starosta se dohodl s předsedou JZD panem Pazderkou a převzal dar zbytku pražců uložených na začátku Zmole k dalšímu použití. Ležely tam až do dneška, kdy současné vedení obce rozhodlo podle možnosti v dláždění pokračovat. Dnes je již několik desítek metrů pracovníky obce položeno. Kravihorci za všechny vinaře obci děkují.

Další akce po uzávěrci BL

Do konce roku 2019 se ve spolupráci s obcí uskuteční ještě vánoční jarmark a žehnání vínu.

POZVÁNKA NA ŽEHNÁNÍ MLADÉHO VÍNA

**Kdy: v pátek 27. prosince 2019
od 16 hodin**

Kde: v sále KD v Bořeticích.

Hudební doprovod:
cimbálová muzika Lašár z Velkých Pavlovic,
tetičky z Bořetic a mužský pěvecký soubor
Svodničan.

Vinaře prosíme o vzorky vína,
hospodyňky o pomazánky.

Všichni jste srdečně zváni.

Zveme vás na

REPREZENTAČNÍ PLES SSR KH

Sobota 15. února 2020 od 20 hod.

Sál KD Bořetice.

Hraje
dechová hudba
Túfaranka.

**BOHATÁ
TOMBOLA
ZAJIŠTĚNA.**

Patnáct let Svatomartinských vín

Je to již 15 let, co do hotelu Kraví hora pozval pan Sadílek ředitele vinařského fondu pana Machovce, držitele ochranné známky na Svatomartinská vína, vinaře z Valtic pana Kopečka, prezidenta Kravihorské republiky Václava Petráska a další přátele a známé.

Po dohodě pana Sadílka, pana Kopečka a prezidenta KHR bylo všem přítomným předvedeno, jak si po vzoru „božolé“ představujeme v Bořeticích oslavu mladých vín. Původní nápad pana Kopečka bylo otevírání prvních lahví jen s jednou odrůdou mladých vín, a to Modrého portugalu.

Bylo připraveno malé pásmo povídaní o sv. Martinovi, římském vojákovi, který přiváží do Bořetic dopis od sv. Martina s povolením otevřít první lahve s mladým vínem 11. 11. v 11 hodin 11 minut a 11 vteřin. Pan ředitel Vinařského fondu byl touto ukázkou tak nadšen, že Vinařský fond odkoupil od pana Kopečka ochrannou známku a již za rok zorganizoval podobné celonárodní oslavy, ale vypustil ty vteřiny. Do prvního ročníku 2005 se však připravilo jen 200 000 lahví mladého vína. V posledních letech je to pokaždé více než 2 miliony lahví. V následující debatě nad dozlatova upečenou husičkou a mladým vínem pan Kopeček prohlásil, že

jsme byli první, kteří pochopili, jaký potenciál v takto prováděné akci dříme.

V té době také vinaři za podpory obce začali s velkým budováním ve sklepech pod Kravíma horama. Začalo to stavbou opěrných zdí od Vinckova náměstí do Horního frejdu, stavbou dvou sociálních zařízení „Kravihorského místa úlevy“ na Vinckově náměstí a před tehdejší obecní sklepem s pergolou pro zasedání vlády a posezením, celnice na přístupu ke sklepům a drobnou infrastrukturou (stoly a lavice před sklepy, kaplička sv. Urbana, oprava silnice od křížku u kaštanů po Vinckovo náměstí, obecní sklep pro zimní zasedání vlády). To vše pak pomohlo k vítězství v soutěži Vesnice roku v roce 2005 a pak na památku tohoto vítězství proběhla stavba rozhledny.

DUCHOVNÍ OKÉNKO

Camino

Nebyl to apríl, když 1. dubna 2019 vyšel můj bratr Martin Novák na 3 200 km dlouhou cestu, španělsky zvanou Camino, do Santiaga de Compostela. Vyšel na tuto pět let plánovanou pouť sám, vybaven ultralehkou výstrojí o váze jedné desetiny své vlastní váhy. Nechyběl ani stan a sedmička vody. Neméně důležitou výbavou byl itinerář možných ubytování po území Rakouska a Švýcarska a znalost literatury, především od P. Františka Lízny, jehož přednášku si těsně před odchodem se zájmem vyslechl v Bílovicích nad Svitavou. V paměti mu zůstala i jedna obtíž, o které mluvil otec Lízna, a to byla bolest v patách. Ani Martinovi se nevyhnula a provázela ho celé dva tisíce kilometrů. František Lízna zde připomenul i staletími ověřenou zkušenost, a sice že poutník se na své cestě modlí nohama.

Úplně první kroky vedly z domova v Kobylí s nezbytnou návštěvou a rozloučením s maminkou v Bořeticích. První zastávkou toho dne pak byl Mikulov, kde měl domluvený nocleh na faře u P. Pavla Pacnera. Zde si naposledy popovídal česky, dostal dokonce i kapesné s prosbou o modlitbu a doporučení na další nocleh v Mistelbachu. Tady na něj, kromě milého přijetí místním panem farářem P. Fritzem, čekalo překvapení ve formě setkání s panem Bernardem, který dru-

hého dne vyrážel na svou již třetí cestu do Santiaga (portugalskou cestou). Ten mu především poradil, aby cestu na začátku takzvané „nepřepálil“, jelikož Martin nebyl nijak zvlášť trénovaný. Připravoval se až měsíc před cestou, kdy opustil zaměstnání, a tudíž měl trochu víc času na trénink. Následovala pak série ubytování na farách a v klášteřích podél Dunaje. Pak šel dál do Tyrol k vrcholům, kde se teploty na Arlbergpass ještě koncem dubna pohybovaly kolem bodu mrazu. V Innsbrucku, kde mimochodem studoval v 70. letech mamčin bratranec, jezuita P. Josef Pazderka, přenocoval v tomtéž jezuitském klášteře.

O Švýcařích Martin slyšel, že jsou to „studené čumáky“, a tak počítal s tím, že si asi užije ještě víc samoty než v Rakousku, protože zatím šel pořád sám, nepotkal žádného dalšího poutníka. Opak byl pravdou. Ve Švýcarsku se mu moc líbilo. Taky proto, že už potkal poutníky, se kterými ušel den či dva cesty, popovídali si, a tak cesta rychleji ubíhala. Velkým bonusem byla návštěva kamarádů – manželů Pražákových v Bernu, kam mu také manželka Lucka poslala pohorky, protože ve sportovní obuvi, ve které dosud šel, ho bolely nohy. Později je pak zase vyměnil, protože v pohorkách mu zase otekla noha. Napuchlá noha způsobila týdenní marodění. Bylo to zdržení, ale bylo to nutné. A vůbec, každý puchýř musel být vždy pečlivě ošetřen a celá chodidla namazána, aby další den znovu sloužila. Péče o nohy byla nejdůležitější činností na sklonku každého dne. Zajímavou zastávkou byl švýcarský klášter s vietnamskou řeholní komunitou, kde bratra bohatě pohostili a kde nechyběl ani překrm a víno. Ve Švýcarsku je prý mnoho krásných klášterů, některé jsou opuštěné, a tak je mohou obývat třeba i cizinci.

S přechodem švýcarsko-francouzské hranice skončila starost s každodenním telefonováním ohledně ubytování. Ve Francii už jsou Camino ubytovny určené pro poutníky do Santiaga. Tady už se krajina zvolňuje do menších kopců Savojských Alp, až dále ve vnitrozemí přejde do rovin. Martin může přidat na denní dávce ušlých kilometrů až na 30 km denně. S každým kilometrem se mu Francie líbí víc a víc. Vesnice jsou kamenné a někdy jako by se v nich zastavil čas. Kostely jsou krásné, ale nenavštěvované. Nejvíce mu učarovala krajina kolem Le Puy a Gaskoňsko, které se se svými vinicemi nejvíce podobalo krajině naší.

Aby se dostal do Španělska, musel zdolat Pyreneje. Vyšel z místa, kde začíná svou pouť převážná část poutníků, a sice v Saint-Jean-Pid-de-Port. Brácha se výstupu nebál a Pyreneje přešel bez problémů, ale mnoho poutníků, kteří zde svou cestu začínají, prý mají velké potíže právě proto, že nemají natrénováno, a tak končí po dvou dnech s krvavými puchýři. A s těmi se dál jít nedá.

Ve Španělsku jsou kostely krásné, opravené, ale uzamčené, není možné do nich nahlédnout. Krajina je rovinatá, i když výše položená. Vesnice nejsou tak upravené jako u nás. Poutníků přibývá, zajímavých setkání také. K večeri už se scházejí desítky lidí a debatují především o důvodech své cesty. Na cestě potkal Martin ve Francii jen jednu Češku a ve Španělsku jeden český manželský pár, zato tam byla spousta východních Asiátů a Jihoameričanů a samozřejmě nejvíc Evropanů.

Doputování do samotného cíle cesty Santiaga de Compostela je pro každého niterným zážitkem, ať už ušel 200 nebo 3 200 kilometrů. Uvítání však má trochu jinou podobu. Když si člověk vystojí frontu na certifikát, vystaví ho všem. Ale na dotaz, kolik ušel kilometrů, pán, který certifikáty vystavoval, povstal, podal Martinovi ruku a na důkaz své velké úcty se mu uklonil a vystavil ještě druhý certifikát pro poutníky, kteří přicházejí opravdu zdaleka.

Cesta trvala Martinovi celkem 129 dní, z nichž každý den prožíval jako dar, a tak se vrátil nesmírně bohatý.

Marie Michalová

Pozn. red.: O Martinově přednášce, která proběhla ve středu 20. listopadu v zaplněné zasedací místnosti OÚ, byla natočena reportáž na našem YouTube kanálu Bořetický zpravodaj.

Vánoční bohoslužby ve farnostech Bořetice a Kobylí

24. 12. Štědrý den

15:30 Bořetice

20:30 Kobylí

25. 12. Slavnost Narození Páně

9:30 Bořetice

11:00 Kobylí

26. 12. Svátek sv. Štěpána (mše za muže a chlapce)

9:30 Bořetice

11:00 Kobylí

29. 12. Svátek sv. Rodiny

9:30 Bořetice

11:00 Kobylí

31. 12. Svátek sv. Silvestra (děkonná bohoslužba za uplynulý rok s prosbou o požehnání do nového roku)

16:00 Kobylí

1. 1. Slavnost Matky Boží Panny Marie (mše za ženy a dívky)

9:30 Bořetice

11:00 Kobylí

5. 1. Slavnost Zjevení Páně (žehnání vody, křídly a kadidla)

9:30 Bořetice

11:00 Kobylí

Bohoslužby na Vrbici se od prosince do konce ledna z důvodu oprav kostela i kulturního domu nekonají.

Betlémské světlo v Bořeticích

Jedním ze symbolů Vánoc je od roku 1986 Betlémské světlo, jehož plamen je zažehnut v Betlémě, kde se podle tradice a bible narodil Ježíš Kristus. K nám se Betlémské světlo dostalo poprvé po pádu čtyřicetileté komunistické vlády a v rukou skautů a skautek připutovalo v prosinci 1989 až pod sochu sv. Václava do Prahy. Pro křesťany je Betlémské světlo symbolem Ježíše Krista, který sám o sobě řekl: „Já jsem světlo světa.“ **Tento symbol pokoje budou po naší vesnici rozvážet místní hasiči v pondělí 23. 12. 2019 od 15 hodin nebo si ho můžete přijít zapálit do kostela sv. Anny na Štědrý den po mši svaté.**

Nový rok můžeme začít dobrým skutkem

Od roku 2001 každoročně pořádá Charita České republiky **Tříkrálovou sbírku**, která je největší dobrovolnickou akcí u nás a jejíž výtěžek je určen na pomoc handicapovaným, nemocným, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak znevýhodněným skupinám lidí, a to zejména v regionech, ve kterých sbírka probíhá. Prostřednictvím koledníků můžete účinně pomoci bližním, kteří si sami pomoci nemohou. Koledníci vám napíšou požehnanou křídou na dveře požehnaní K + M + B + 2020, což neznamená jména tří králů Kašpar, Melichar a Baltazar, ale počáteční písmena požehnaní Christus Mansionem Benedicat: Ať Kristus požehná tento dům. Zapečetěné pokladničky jsou označeny logem Charity. Dále můžete využít možnosti zaslání dárcovské SMS ve tvaru DMS KOLEDA na číslo 87 777. Cena jedné DMS je 30 Kč. Více informací najdete na www.trikralovasbirka.cz.

30 let svobody

Nedávno jsme si připomínali v naší zemi 30. výročí svatořečení sv. Anežky české a sametové revoluce. Čtyřicet let komunismu byla těžká doba, kdy mnoho lidí bylo nevině odsouzeno, zabito, církev

byla pronásledována, člověk nemohl svobodně nic říct, duchovní hodnoty byly potlačeny, nemohlo se cestovat do zahraničí apod. Mnozí z vás si jistě vzpomínáte na tuto dobu. Události listopadu roku 1989 byly pro náš národ stěžejní. Vyplnilo se to, co bylo řečeno: „Jakmile bude Anežka svatořečena, českému národu se povede dobře.“ Mně v té době bylo 14 let a chodil jsem do 7. třídy základní školy, takže si vzpomínám, jaká byla atmosféra ve společnosti před a po revoluci. Spolu s rodiči jsem se také ze zvědavosti zúčastňoval demonstrací na náměstí Svobody v Brně. Velmi se mi líbilo, jak lidé táhli za jeden provaz, a bylo vidět, jak jsou si najednou velmi blízcí a usilují hledat a hájit pravdu. Nikdo už nemusel mít obavy říct svůj názor. Mnoho lidí se obrátilo na víru a ti, kteří měli dříve strach, opět začali chodit do kostela.

V dubnu 1990 k nám přijel na návštěvu papež Jan Pavel II., který má velkou zásluhu na pádu komunismu v Evropě. Tuto příležitost jsem si samozřejmě nenechal ujít a vydal jsem se s ostatními farníky do Prahy na Letnou. Byl to nezapomenutelný zážitek. Vzpomínám si, jak jsme poprvé vycestovali s farností za hranice do Rakouska na poutní místo Mariazell a jak jsme s radostí mávali z autobusu na rakouské řidiče. Nechtělo se nám ani věřit, že se vše změnilo. Považuji to za jeden ze zázraků, že padla totalita.

A co dnes? Zdá se mi, že jakoby lidé nepochopili, jaký dar jim Bůh dal v podobě svobody. Mnozí si myslí, že svoboda znamená dělat si, co chci bez ohledu na to, zda je to dobré, či zlé. Svoboda je přitom zakotvena v Božím zákoně. Mnoho věcí se Bohu díky za 30 let posunulo dopředu, ale bohužel se k nám dostalo i to špatné. Asi největším nebezpečím pro dnešní dobu je materialismus, který pohlcuje lidi natolik, že zapominají na duchovní hodnoty. Záleží na každém z nás, co si vybereme, protože Bůh nám dal rozum a svobodnou vůli. Myslím si, že je třeba prosit sv. Anežku a naše národní patrony za obnovu našeho národa a za to, abychom si vzali ponaučení z minulosti.

Václav Havel, krátce před svou smrtí, napsal na kousek papíru vzkaz: „Milá Anežko, děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi držela v listopadu 1989. Prosím, měj ruku i nadále připravenou. Třeba ji ještě budeme potřebovat...“

Vidět advent a Vánoce pod úhlem Velikonoc

Advent je čas naděje a obdobím mnohých očekávání. A naděje má mnoho tváří: rodiče touží po narození svého dítěte, fotbalisté čekají na začátek důležitého zápasu, vinař má naději na dobrou sklizeň. Naděje je motorem našeho života. Neustále potřebujeme nové cíle, hledáme smysl věcí, máme přání. Tento čas není navzdory všemu, jak jsme si zvykli, pouze časem shánění a sladkých pocitů. Existuje mnoho příležitostí, kdy můžeme se sklonit a projevit lidskost těm, kteří se nacházejí v nouzi a jsou v beznaději. Komerce jsou často jednou stránkou Vánoc, ale naštěstí je zde i druhá tvář tohoto období: solidarita a pomoc druhým. Ale jenom záleží na nás, jak si to v životě uspořádáme.

Na adventním věnci hořely tiše čtyři svíčky. Bylo slyšet, jak si mezi sebou šeptají.

První svíčka vzdychla a řekla: „Jmenuji se **POKOJ**. Ráda bych přebývala mezi lidmi, ale jim na mně nezáleží. Moje světlo sice svítí, ale lidé žádný mír nedodržíjí!“ Její světélko bylo čím dál menší, až zhaslo...

Světlo druhé svíčky zakmitalo a svíčka řekla: „Jmenuji se **VÍRA**, toužím svítit lidem na cestu životem, ale oni mnou pohrdají, jsem prý nemoderní a zbytečná. Lidstvo nechce o Bohu nic vědět,

nená cenu, abych svítila!“ Průvan zavál místností a druhá svíčka zhasla...

Smutně se ke slovu přihlásila třetí svíčka: „Jmenuji se **LÁSKA**. Toužím být v lidském srdci, ale lidé si mě nevšímají, nechťjím mě. Vidí jenom sami sebe. Říkají, že volné vztahy jsou lepší, že je třeba si užívat. Už nemám sílu, abych dál hořela.“ Plamen svíčky se zachvěl a zhasl...

V tom vešlo do místnosti dítě. Uvidělo svíčky a řekl: „Proč nesvíťte, kdo vás zhasl?“ A rozplakalo se... V té chvíli zašeptala čtvrtá svíčka: „Neboj se! Mé jméno je **NADĚJE**! Dokud já svítím, není nic ztracené! S mojí pomocí se dají i ostatní svíčky znovu zapálit.“ Od čtvrté svíčky pak dítě zapálilo všechny ostatní.

Zbývá nám jen několik týdnů do Vánoc. Na tyto svátky se těší především děti. S úžasem a velkým očekáváním stojí už v duchu před zářícím vánočním stromečkem s dárky a před betlémem. Také my dospělí vzpomínáme na Vánoce skrze naše dětství. Co nám ale z úžasu Vánoc zůstalo? Mnozí jako by ztratili v souvislosti s Vánocemi iluze o lepším a krásnějším životě. Příčina může být i v tom, že zprávy o narození Ježíše Krista jsou mnohokrát podávány jako holé legendy nebo v podobě zbožných pohádek. Dalším důvodem, proč nechápeme Vánoce a přípravu na ně, je, že vycházíme z nesprávných představ o Bohu. Naše fikce o tom, co on může, má a nemá dělat, co má a nemá odpustit...?!

Vánoce jsou liturgickým svátkem, jímž křesťané 25. prosince oslavují vtělení a narození Boha a člověka Ježíše Krista v Betlémě. Svůj původ mají v Římě a jejich slavení sahá do 4. stol. Křesťané jimi překryli pohanský svátek boha slunce, slavený v době zimního slunovratu (Natalis solis invicti). Chtěli tak zdůraznit, že Ježíš je pravé světlo člověka a světa. Datum 25. prosince není historickým datem Ježíšova narození. Naše společnost dnes žije v mylném přesvědčení, že vánoční svátky jsou ty hlavní. To je tím, že se tyto svátky pro většinu z nás staly svátkem rodinným, což je dobře, ale není to hlavní svátek církevního roku. Vánoční svátky, všechno to, co vyznačují – radost, světlo, naděje, jsou odrazem světla, radosti a naděje velikonočních svátků. Tam je křesťanský střed, náš hlavní svátek, tam je ten strom (kříž), ze kterého se ostatní světla rozlívají. Proto jsou Velikonoce klíčem k správnému chápání Vánoc. Teprve setkání apoštolů se zmrtvýchvstalým Ježíšem jim otevřelo oči a začali si uvědomovat, s kým se to vlastně setkávali, že Ježíš z Nazareta je opravdu Mesiáš.

Když budeme prožívat Vánoce pod zorným úhlem Velikonoc, pochopíme, proč o Vánocích se radují křesťané z narození Ježíše Krista, svého Spasitele a Zachránce. Neboť v Ježíši Kristu se Bůh solidarizuje s lidmi a sklání se k člověku. Není to pod jeho úroveň, pod jeho důstojnost. Bůh se odvážil sestoupit do života lidí, aby žil jako my a byl nám jako člověk ve všem podobný. Neudělal to proto, aby to měl lehčí, aby se přizpůsobil, ale proto, že mu nesmírně záleželo na každém člověku, na jeho záchraně.

Přeji vám, aby plameny **POKOJE, VÍRY, LÁSKY a NADĚJE**, které v nás Ježíš svým vtělením, narozením, životem, smrtí a vzkříšením rozžehl, se nám podařilo stále udržovat a abychom nikdy neztratili naději. **Přeji vám všem radostné Vánoce a požehnaný nový rok 2020.**

Příprava na biřmování

Začátkem nového roku začne ve farnosti příprava biřmování. Na tuto svátost se může připravovat pokřtěný starší 15 let, který má zájem o prohloubení své víry. Přihlášky budou k dispozici v kostele kolem Vánoc. Podrobnější informace o přípravě se dozví zájemci v kostele při ohláškách.

Víkend pro mládež

Na mládežnickém spolču jsme se dohodli, že bychom rádi spolu vyrazili někam na prodloužený víkend. Vyjeli jsme v pátek 25. 10. do Salesiánského střediska do Ostravy, kde působí můj starší bratr Jiří. Zde jsme měli základnu, v níž byla možnost i sportovního vyžití, jako

např. zahrát si florbal, stolní tenis, mohli využít horolezeckou stěnu, zahrát si stolní fotbal, kulečnick a další.

V sobotu jsme podnikli výlet na nejvyšší horu Beskyd na Lysou horu, kde bylo lidí jako na Václaváku. Počasí úžasné. Ještě večer měli kluci sílu na florbal, ostatní byli rádi, že těch 17 km zvládli.

Po mši svaté v neděli jsme přijali pozvání a navštívili jsme farní kavárnu, ve které jsme si s chutí dali výbornou čokoládu. Po nedělním obědě si většina dala šlofika a někteří se vydali navštívit „ostravské Hradčany“, kde si interaktivně prohlédli muzeum. Neděle večer patřila karetním hrám, při kterých jsme se všichni náramně pobavili.

V pondělí jsme se rozloučili, udělali společnou fotku, aby bylo na co vzpomínat a vydali jsme se zpět domů. Po cestě jsme navštívili poutní kostel na Svatém Kopečku u Olomouce a zoologickou zahradu. Bylo nás celkem osm a všichni jsme si to moc užili.

Otec Tomáš Caha

Pozvánka na výlet do Třeště na betlémy

V sobotu 18. ledna 2020 pořádá Lenka Bukovská (ve spolupráci s otcem Tomášem) jednodenní zájezd do Třeště na betlémy. Spolu s průvodci navštívíme několik domácností, ve kterých si prohlédneme betlémy. Odjezd autobusu je v 6:30 z Bořetic, cena zájezdu je 450 Kč i se společným obědem. Přihlášky přijímá Lenka Bukovská, 731 286 026.

V případě zájmu z Vrbice a Kobylí bude autobus zajištěn následovně: 6:15 Kobylí, 6:20 Vrbice, odjezd z obvyklých stanic.

Farníci si uspořádali druhý farní oběd

V podzimní nedělní den 22. září se po mši svaté přes 70 farníků sešlo v kulturním domě v Bořeticích, kde na ně čekala krásně prostřená tabule, ke společnému obědu. Ten byl pořádán již podruhé a i letos byl spojen s poděkováním za hojnost, kterou nám letošní rok přinesl.

Otec Tomáš Caha zahájil hostinu modlitbou a krátkou přivítací řečí s přípitkem. K obědu se servírovala polévka s játrovými knedlíčky a formou rautu se podávalo další jídlo – vepřové a kuřecí řízky, vařené brambory, bramborový a zelný salát. Na závěr jsme si dali

kávu a pamlsky, které připravily hospodyňky doma. Všechno bylo velmi dobré.

Tyto společné akce jsou nejen příjemné, ale jsou i možností bližšího setkání jak farníků mezi sebou, tak i setkání s panem farářem, který se rád s lidmi potká i mimo kostel.

Nakonec patří díky všem, kteří se jakkoliv podíleli na přípravě i úklidu.

Marta Langerová

Pečení koláčů pro misie

Naše farnost se každoročně připojuje ke sbírce pro misie, které svoji činnost zaměřují na zdravotní, hospodářskou a rozvojovou činnost ve světě v duchu křesťanských hodnot.

Již poněkolkáté jsme se zapojili i vlastní prací, a to pečením koláčů, které se následující den prodávaly po mši u kostela. V sobotu 19. října se sešly ochotné ženy z farnosti pod vedením paní Marie Režné, která měla na starosti celou přípravu, ve školní jídelně. Tu nám opět ochotně zapůjčila ředitelka školy, paní Ivana Macháčová. V 11 hodin dopoledne se začalo s prací a ve 13 hodin bylo těsto ze tří litrů zpracované i upečené. Projevila se zde profesionální práce paní Ireny Dufkové, která koláče pekla, i bohaté zkušenosti a zručnost žen, které koláče dělaly.

V 17 hodin se sešla další skupinka, aby koláče pěkně zabalila a připravila k prodeji. V neděli po mši se opět během chvilky prodalo všech 150 balíčků s výtěžkem přes 7 000 Kč.

Velké díky všem, kteří se zapojili do přípravy, pečení a chystání koláčů, tak i těm, kteří si koupí odnesli něco sladkého a přitom přispěli na bohuľibou činnost.

Jak řekl 1. října papež František ve Svatopetrské bazilice: „Z misijního poslání církve není nikdo vyloučen a všichni jsme povoláni, abychom se darovali tam, kde jsme, tak jak jsme a těm, kteří nám jsou nablízku.“

Lenka Kuchyňková

Žehnání úrodě na polích a vinicích

V neděli 5. května o půl třetí odpoledne bylo nevlídno, poprchalo a vál studený vítr. Přesto se 29 odvážlivců vydalo pěšky od kostela ke kříži pod benzinkou prosit o požehnání za letošní úrodu na bořetických polích a vinicích. Doprovázel nás jáhen František Mrázek za zpěvu mariánské písničky. Marie Kuchyňková na velký dřevěný kříž, který sama před časem vyřezávala, upevnila kytici bílorůžových tulipánů k uctění našeho Spasitele.

František zahájil krátkou pobožnost, Františka Pazderková přednesla čtení a Maruška zazpívala žalm. Následovaly přímlyvy

a požehnání znamením kříže na všechny světové strany. Obnovila se tak tradice, kdy hospodáři chodili v hojném počtu žehnat polím do čtyř světových stran, a sice ke kamennému kříži u járu za letadlem, pak k obrázku na Čtvrtích za domem Jiřího Michny, ke kříži v dolním frejdu pod Kravíma horama a nejdál ke kříži se studánkou ke Zmoli.

Marie Michalová

17. pěší pouť do Žarošic – 8. května

Nádherné počasí, slunečné a teplé, jaké v těchto studených jarních dnech na začátku května nebylo. Padesátka poutníků vesměs středního věku s osmi dětmi (v průběhu se přidalo dalších deset dětí a další dospělí na kolech) se po osmé hodině vydala, poprvé s otcem Tomášem Cahou, z kobylského kostela na tradiční pouť k Panně Marii, Prostřednici všech milostí. Přednesli jsme mnoho prosebných modliteb u Božích muk lemujících cestu. Ke každé položily děti kytičku polních kvítek. Po cestě jsme zpívali písničky z poutního zpěvníku Na Velehrad. Nálada byla výborná zpestřená zastávkami na občerstvení a popovídání na louce u rybníku v Brumovicích, ve sklepě u Nováků v Krumvíři, v Násedlovicích u kostela a u benzinky nad Žarošicemi.

Hned dvakrát jsme zazpívali panu faráři k jeho narozeninám, a to v Brumovicích „Otec má narozeniny“ a v Krumvíři se skleničkami vína „Aby nás Pán Bůh miloval“ a „Živijó“. Měl opravdu nelíčenou radost z této originální a družné oslavy svých 44. narozenin.

Z Kobylí nás doprovázel i otec Nik (Jan) a v Žarošicích pak při mši svaté ve 14 hodin kázal otec Marek Dunda, oba z Vranova nad Dyjí. Na mši ve 14 hodin přijeli další věřící z farností Kobylí, Vrbcice a z Bořetic. Domů jsme se vrátili již tradičně autobusem s panem Otáhaem z Kobylí.

Marie Michalová

Slovo našeho biskupa k druhému výročí vzniku fondu PULS

Čtěte a můžete-li, podporujte tento diecézní fond na platy kněží svými finančními příspěvky.

Milí přátelé,

káva má ke křesťanství v symbolické rovině blíže, než si myslíme. Slovo káva pochází z arabského qahwah, což byl původně termín označující víno, tedy nápoj typický pro křesťanskou liturgii. Kolébkou této plodiny je Afrika, kontinent, kde křesťanská víra dnes prožívá celosvětově největší rozkvět. Pokud si dáme šálek kávy, můžeme si uvědomit, že káva je obrazem našich vztahů. Kávové zrnko muselo být s péčí vypěstováno, pak prošlo zkouškou pece a nakonec bylo rozemleto. Muselo svoji formu odevzdat ve prospěch společenství jiných zrn, aby mohl vzniknout lahodný nápoj, který můžeme pít třeba ve farní kavárně. Jako kávové zrnko něco ze sebe odevzdává ve prospěch druhých, aby vznikla nová kvalita, tak zná církev solidaritu v oblasti duchovní v podobě přímlyvné modlitby a v rovině materiální v podobě almužny. Toto slovo souvisí etymologicky se starořeckým výrazem smilování. A tak je na našem „smilování“, kolik šálků kávy odevzdáme za rok ve prospěch těch, kteří slouží v pastorační společenství církve, tedy i nám všem. Zda se spokojíme s jedním šálkem za měsíc, nebo ne.

Váš pomocný biskup brněnský Pavel Konzbul

Převzato ze zpravodaje Impulsy brněnské diecéze 2/2019. Více se o fondu dozvíte na internetových stránkách: donator.cz.

Marie Michalová, kontaktní osoba fondu pro farnost Bořetice

ZE SPORTU

TJ Sokol Bořetice – podzimní část sezóny 2019/2020

Loňskou sezónu vyhrálo mužstvo mužů III. třídu, a tak do podzimní části soutěže vstupoval tým jako nováček okresního přeboru.

Přestože část hráčů a fanoušků nás od účasti v okresním přeboru zrazovala, a to z důvodu, že to bude příliš velké sousto, vedení chtělo hrát vyšší soutěž. Nyní po odehrané půlce soutěže lze konstatovat, že rozhodnutí to bylo dobré. Mužstvo po celý podzim podávalo velmi dobré výkony a nyní se nachází na pěkném 5. místě tabulky.

Potěšující je že ve všech utkáních, kromě posledního, jsme vedli. Bohužel je chyba, že jsme nedokázali udržet dobře rozehrané zápasy. Kdybychom nyní měli o čtyři body více, byli bychom na 2. místě soutěže a měli bychom ztrátu jeden bod na vedoucí mužstvo.

Do jarní části je cílem dobře potrérovat a ještě vylepšit umístění v tabulce. Tímto bych chtěl poděkovat všem hráčům a trenérovi za výbornou reprezentaci klubu a obce.

Odehrané zápasy

Bořetice : Boleradice	2 : 0
Kostice : Bořetice	2 : 2
Bořetice : Hustopeče	1 : 0
Ivaň : Bořetice	1 : 1
Bořetice : Velké Němčice	1 : 1
Hrušky : Bořetice	1 : 2
Krumvíř B : Bořetice	0 : 1
Bořetice : Křepice	1 : 2
Podivín : Bořetice	2 : 1
Bořetice : Nosislav	13 : 0
Hlohovec : Bořetice	1 : 1
Bořetice : Březí	2 : 2
Moravská Nová Ves : Bořetice	0 : 1
Bořetice : Pouzdřany	1 : 4

Tabulka

	Zápasy	Výhry	Remízy	Prohry	Skóre	Body
1. Křepice	14	9	4	1	30 : 13	31
2. Kostice	14	9	3	2	33 : 14	30
3. Hlohovec	14	9	3	2	26 : 10	30
4. Velké Němčice	14	8	4	2	37 : 14	28
5. Bořetice	14	7	5	2	33 : 13	26
6. Moravská Nová Ves	14	8	2	4	31 : 18	26
7. Březí	14	7	4	3	32 : 19	25
8. Ivaň	14	5	1	8	23 : 27	16
9. Podivín	14	4	3	7	17 : 25	15
10. Hrušky	14	4	2	8	23 : 30	14
11. Hustopeče	14	2	5	7	15 : 22	11
12. Nosislav	14	2	2	10	18 : 52	8
13. Boleradice	14	2	1	11	11 : 35	7
14. Lanžhot B	14	2	1	11	14 : 51	7

Mládež

Do nového ročníku 2019/2020 jsme přihlásili společná družstva mládeže s Kobylím v těchto kategoriích: mladší přípravka, starší přípravka, mladší žáci a starší žáci. Mimo soutěž ještě hraje zápasy družstvo minipřípravky. Nyní máme cca 32 registrovaných dětí. Za mužstvo přípravek zodpovídají Bořetice a za mužstvo žáků zodpovídá Kobylí.

Přípravky po celý podzim podávaly výborné výkony. V posledním zápase se přípravkám podařilo porazit našeho regionálního rivala, Velké Pavlovce. Po skončení soutěže nyní trénujeme v tělocvičně v Kobylí a ve Velkých Pavlovicích. Dále jsme přihlášení na různé halové turnaje.

Například mladší přípravka se v neděli 10. 11. 2019 zúčastnila turnaje v Moravském Krumlově. Tohoto kvalitního turnaje se účastnilo

osm mužstev, např. Náměšť n. Oslavou, Medlánky, Starý Lískovec, Mor. Krumlov, Okříšky atd. Děti hrály výborně a po třech výhrách ve skupině bez obdrženého gólu, vyhrály i semifinále a nakonec ve finále po výsledku 1 : 1 je čekaly penalty.

Po proměnění rozhodující penalty vypukla pravá euforie. Děti po vstřelení vítězné penalty obíhaly vítězná kolečka v čele se střelcem rozhodujícího gólu. Následně jsme dostali velký pohár, dětský šampus a každé dítě medaili. Pořadatel ocenil práci trenérů a říkal, že

jsme pro ně byly překvapením, avšak po zhlédnutí prvního zápasu nás považoval za černého koně turnaje. Věříme, že na tento úspěch naváže na turnajích i minipřípravka a starší přípravka.

Mladší žáci se v okresní soutěži nacházejí na 9. místě z 10 účastníků. A starší žáci jsou na 5. místě. Nyní se mladší a starší žáci účastní halové ligy v Břeclavi.

Luděk Gloza, předseda TJ Sokol Bořetice

TJ Sokol Bořetice zve všechny sportovce na tradiční

SILVESTROVSKÉ DERBY

v úterý 31. prosince 2019

na fotbalovém hřišti.

Začátek ve 13.30 hodin.

Občerstvení, svařák zajištěn.

Vstupné dobrovolné.

Ve velkopavlovické hale proběhl fotbalový turnaj mladších žáků

Díky vstřícnosti ZŠ Velké Pavlovice ke sportovním aktivitám dětí a spolupráci SVC a fotbalových oddílů TJ Sokol Kobylí a TJ Sokol Bořetice, mohl proběhnout ve velkopavlovické sportovní hale na první adventní neděli fotbalový turnaj.

Tentokrát se jednalo o turnaj mladších žáků do 13 let. Podobný turnaj v rámci sportovních aktivit dětí jsme již organizovali v lednu pro přípravky, a jelikož měl velmi dobrou odezvu, bylo pokračování jasnou volbou. Navýšili jsme kapacitu turnaje o jedno družstvo, a do Velkých Pavlovic se tak v první prosincovou neděli sjelo na devátou hodinu ranní, kdy proběhlo zahájení turnaje, šest fotbalových družstev z Moravy a jeden tým z Rakouska. Školní tělocvičnu tak zaplnila necelá osmdesátka mladých fotbalistů odhodlaná změřit své síly a vybojovat zlatý pohár.

Turnaj měl velmi dobrou herní úroveň. Zajímavá byla určitě také konfrontace družstev z různých oblastí a soutěží. Hrál se systémem „každý s každým“ a celkem se odehrálo 21 utkání. Vyhlášení výsledků proběhlo před 15. hodinou. Rakouské družstvo z Mistelbachu potvrdilo roli favorita a beze ztráty jediného bodu turnaj ovládlo. Na druhém místě se umístilo družstvo FKM Morava, které si zapsalo prohry s Mistelbachem a Žarošicemi, a remízu s bronzovými Novosedly. Spojenému družstvu Kobylí/Bořetice jedna výhra a jedna remíza stačila pouze na šesté místo v tabulce.

Z realizačního týmu je třeba vyzdvihnout Michala Zicha a Josefa Kaňu, kteří se po celou dobu turnaje střídali na pozicích rozhodčích. Poděkování také patří také všem trenérům, kteří neváhali doprovázet své svěřence. O dobrou atmosféru turnaje se postarali rodiče a skalní fanoušci, kteří se na turnaj přišli podívat a své fotbalové naděje podpořit.

Fotogalerie zde: https://tjsokolkobyli.rajce.idnes.cz/Halovy_turnaj_ve_fotbale/

Konečné pořadí turnaje

1. FC Spusu Mistelbach	18 b.
2. FKM Morava	10 b.
3. TJ Sokol Novosedly	9 b.
4. SK Žarošice	8 b.
5. TJ Sokol Těšany	4 b.
6. Kobylí/Bořetice	4 b.
7. TJ Baník Lužice	4 b.

MYSLIVECKÝ SPOLEK
BOŘETICE SRDEČNĚ ZVE NA

MYSLIVECKÝ PLES

18. ledna od 20 hodin
v sále KD

K POSLECHU A TANCI HRAJE KAPELA
HORENKA, BOHATÁ TOMBOLA A ZVĚŘINOVÉ
OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNY.

Hasičský ples v Bořeticích

8. 2. 2020

Přijďte uhasit svou žízeň a taneční vášně!

Hraje skupina The Teachers

*Více info již brzy na Facebooku
SDH Bořetice*

Vaši hasiči se na vás těší

OBEC BOŘETICE A FARNOST BOŘETICE VÁS
SRDEČNĚ ZVOU NA PŘEDVÁNOČNÍ KONCERT

Nastal přeradostný čas

22.12.2019

začátek v 16.30 hodin

Kulturní dům v Bořeticích

Vystoupí:

Štěpánští koledníci

Host: 4BAB

Jana Osíčková

Předprodej vstupenek: Obecní úřad Bořetice (pondělí a středa)

Vstupné: 100,- Kč dospělí;

50,- Kč děti do 15 let (včetně), důchodci a držitelé ZTP

zdarma – děti do 6 let (včetně)

Prodej nového CD

TJ SOKOL BOŘETICE SRDEČNĚ ZVE NA

DĚTSKÝ KARNEVAL

NEDĚLE 2. ÚNORA OD 15 HOD.

Sál KD v Bořeticích

Farnosti Bořetice, Vrbice a Kobyli
vás s radostí zvou na

**TRÍKRÁLOVÝ
FARNÍ PLES**

v pátek 10. ledna 2020 ve 20:00 hodin
v kulturním domě v Bořeticích

Vstupné 150 Kč včetně skleničky. Hraje Hudba Sprint z Blanska.
Předprodej vstupenek od 15.12. 2019 v kostele po každé nedělní mši.
Doprava autobusem zajištěna.

www.bokovka.info

Stárek, stárka a bořecká chasa
Vás srdečně zvou na

KROJOVÝ PLES,
který se koná 29. února 2020 ve 20.00
v kulturním domě v Bořeticích.

Ples bude zahájen předtančným našich dětiček a poté
Českou besedou.
K tanci a poslechu bude hrát DH Lácaranka.
Bohatá tombola zajištěna.

Vstupné 100 Kč, čůhačky 50 Kč, krojování zdarma

Turistický kroužek ve školní družině

Turistický kroužek ve školní družině

Fotogalerie

Sportování ve školní družině

Výstavka výrobků z podzimního tvoření

Výtvarné práce dětí z MŠ

Zimní tvoření ve školní družině

Zahájení školního roku 2019–2020

Fotogalerie

Mezinárodní fotbalový turnaj ve VP, foto J. Huslík

Mezinárodní fotbalový turnaj ve VP, foto J. Huslík

Mezinárodní fotbalový turnaj ve VP, foto J. Huslík

Blahopřání paní Lebedové

Blahopřání paní Lebedové

Blahopřání paní Lebedové

Fotogalerie

Setkání se seniory

Setkání se seniory

Setkání se seniory

Setkání se seniory

Sbírka pro Diakonii Broumov, foto D. Chrástková

Sbírka pro Diakonii Broumov, foto D. Chrástková

Fotogalerie

Sv. Mikuláš ve školce

Sv. Mikuláš ve škole

Hasičská mikulášská družina, foto rodiče

Hasičská mikulášská družina, foto rodiče

Sv. Mikuláš v kostele

Sv. Mikuláš v kostele

Fotogalerie

Výukový program "advent" ve škole

Výukový program "advent" ve škole

Zpívání koled na sóle

Zpívání koled na sóle

Zpívání koled na sóle

Roráty v kostele

Předvánoční jarmark

Předvánoční jarmark

Předvánoční jarmark

Předvánoční jarmark, foto V. Mikulíková

Předvánoční jarmark

Předvánoční jarmark, foto V. Mikulíková

Bořetické listy č. 3/2019

Periodický tisk územního samosprávného celku. Vychází nepravidelně. Vydává Obec Bořetice, IČOO: 283037. Registrováno MK ČR E 11 764.
Redakční rada: František Petrásek, Ing. Lenka Bukovská, Mgr. Ivana Machačová, Lenka Grúzová, Václav Petrásek, Ing. Kateřina Michnová, Ing. Lucie Dufková, DiS., Ing. Jiří Michna
Příspěvky a náměty posílejte na e-mail: webbořetice@seznam.cz. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky krátit.
Výtisk zdarma. Neprošlo jazykovou úpravou. Datum příští uzávěrky: 10. března 2020.
Grafická úprava: Mirek Chudík. Tisk: Graweb s.r.o.